

**Počítačová hra,
která tě sleduje...**

U. Poznanski

FRAGMENT

EREBOS

Počítačová hra, která tě sleduje

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Ursula Poznanski
EREBOS – Počítačová hra, která tě sleduje – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

U. POZNANSKI

EREBOS

Hra, která zabíjí!

FRAGMENT

Leonovi

Začíná to vždy v noci. V noci krmím své plány temnotou. Jestli mám něčeho nadbytek, je to právě temnota. Je půdou, v níž se daří tomu, co chci, aby rostlo.

Kdybych si musel vybrat, vždy bych dal přednost noci před dnem, sklepu před zahradou. Jen po západu slunce se má zmrzačená stvoření odváží ze svých úkrytů, aby se nadýchala ledového vzduchu. Čekají, až jejich znetvořeným tělům propůjčím groteskní krásu. Návnada musí být krásná, aby kořist postřehla hák, až když je pevně zaseknutý v mase. Má kořist. Téměř bych ji chtěl obejmout, ač ji neznám. Jistým způsobem to ale udělám. Splyneme v jednu duši.

Temnotu vyhledávat nemusím, vždy mne obklopuje, šířím ji kolem sebe, jako by to byl můj dech. Jako zápach mého těla. Už se mi vyhýbají, a to je dobře. Všichni se kolem mne plíží, šeptají, s nepříjemným pocitem, se strachem. Myslí si, že je ode mne odpuzuje zápach, ale já vím, že je odpuzuje temnota.

1.

Tři hodiny a deset minut a Colin pořád nikde. Nick si na asfaltu dribloval basketbalovým míčem; chytil ho vždy pravou rukou, pak levou, pak zase pravou. Vždycky, když se míč dotkl země, ozvalo se krátké zpěvné zadunění. Snažil se udržovat rytmus. Ještě dvacetkrát – když tady Colin do té doby nebude, půjde Nick na trénink sám.

Pět, šest. To Colinovi nebylo podobné, že by nic neřekl a nepřišel. Moc dobře věděl, jak rychle trenér Betthany vyhazuje hráče z týmu. A měl vypnutý mobil, určitě si ho už zase zapomněl nabít. Deset, jedenáct. Ale že zapomněl na basket, na své spoluhráče a tým? Osmnáct. Devatenáct. Dvacet. Colin nikde. Nick vzdychl a popadl balon pod paži. Taky dobře, aspoň dnes konečně nastrčil nejvíc košů on.

Trénink byl opravdu namáhavý a Nick se po dvou hodinách koupal v potu. Na bolavých nohou se dovedl do sprchy, vystavil se proudu horké vody a zavřel oči. Colin se neobjevil a Betthany se samozřejmě hrozně naštvál. Svůj vztek si vybil na Nickovi, jako by za Colinovu nepřítomnost mohl on.

Nick si umyl vlasy (podle trenéra Betthanyho byly příliš dlouhé) a sepnul je vytahanou gumičkou do culíku. Odešel z haly jako poslední, venku už byla tma. Když sjížděl po eskalátoru do metra, vylovil z kapsy mobil a zmáčkl tlačítko rychlé volby, kde měl uloženo Colinovo číslo. Po druhém zazvonění naskočila hlasová schránka. Nick zavěsil, aniž by zanechal zprávu.

Máma ležela na gauči, četla jeden ze svých kadeřnických časopisů a dívala se u toho na televizi.

„Dneska máme jen párky,“ prohlásila, jen co za sebou Nick zabouchl dveře. „Jsem úplně vyřízená. Donesl bys mi z kuchyně aspirin?“

Nick hodil tašku s věcmi na trénink do kouta a nechal ve sklenici vody rozpustit tabletu aspirinu s vitamínem C. Párky, super. Měl strašlivý hlad.

„Táta není doma?“

„Ne, přijde později. Kolega z práce má narozeniny.“

Nick bez velké naděje prozkoumal ledničku, jestli v ní nenajde něco lepšího než párky – třeba zbytky pizzy ze včera –, ale neuspěl.

„Co říkáš té aféře se Samem Lawrencem?“ zavolala máma z obývacího pokoje. „Hrůza, co?“

Sam Lawrence? To jméno mu připadalo známé, ale nemohl si k němu přiřadit žádný obličej. Když byl tak zničený jako dnes, šly mu máminy zašifrované zprávy dost na nervy. Donesl jí objednaný koktejl na bolest hlavy a přemýšlel, jestli si taky nemá jeden namíchat.

„Byli jste u toho, když si pro něho přišli? Paní Gillingerová mi o tom dnes vyprávěla, když jsem jí dělala melír. Pracuje ve stejné firmě jako Samova matka.“

„Trochu mi napověz – Sam Lawrence chodí k nám do školy?“

Máma se na něj nesouhlasně zadívala. „No jasně! Je dva roky pod tebou. A teď ho vyloučili. Tys ten skandál nezaznamenal?“

Ne, to Nick opravdu nezaznamenal, ale matka ho o všem velmi ochotně informovala.

„Našli v jeho skříňce zbraně! Zbraně! Podle všeho to byla jedna pistole a dva vystřelovací nože. Kde sežene patnáctiletý kluk pistoli? Můžeš mi to říct?“

„Ne,“ řekl Nick podle pravdy. Jemu celý skandál, jak to jeho matka nazývala, utekl. Vzpomněl si na šílené střelce na amerických školách a bezděčně se otřásl. Byli takoví lidé i u nich? Měl sto chutí zavolat Colinovi, ten by o tom možná věděl víc, ale Colin to beztak zase nezvedne, lenoch. Asi to tak ale bylo lepší, protože máma možná zase přeháněla a tenhle Sam Lawrence měl ve skříňce leda tak vodní pistolku a kapesní nůž.

„To je opravdu hrůza, co všechno se může pokazit, když děti rostou,“ řekla matka a podívala se na Nicka pohledem, který jako by říkal: *Ty můj drobečku, zlatíčko, ty moje děťátko, ty bys přece něco takového nikdy neudělal, že ne?*

Právě kvůli tomuhle matčinu výrazu Nick často přemýšlel, jestli by se přece jen neměl odstěhovat k bratrovi.

„Tys byl včera nemocný? Bethany pěkně nadával!“

„Ne. Všechno je v pohodě.“ Colinovy zarudlé oči se soustředily na zeď školní chodby těsně nad Nickovou hlavou.

„Fakt? Vypadáš děsně.“

„Jasně. Jen jsem minulou noc moc nespal.“

Colin věnoval Nickovi letmý pohled a pak se znovu zahleděl do zdi. Nick měl sto chutí zlostně zafunět. Nedostatek spánku Colinovi přece nikdy nevadil.

„Byls někde venku?“

Colin zavrtěl hlavou a dredy se mu rozlétly na všechny strany.

„Tak jo. Ale jestli je to zase kvůli tvému tátovi...“

„S tátou je všechno v pohodě, jasný?“ Colin se protáhl kolem Nicka a vešel do třídy – nesedl si ovšem na své místo, ale došoural se k oknu k Danovi a Alexovi, kteří tam stáli hluboce zabraní do hovoru.

Dan a Alex? Nick nevěřícně zakroutil hlavou. Oba byli tak mimo, že jim Colin vždycky říkal jen Manekýni. Manekýn číslo 1 (Dan) jednoznačně dost nevyrostl a člověk z něho měl pocit, že se to snaží dohnat obzvláště velkým pozadím, na kterém se rád škrábal. Manekýn číslo 2 (Alex) během vteřiny dokázal změnit barvu obličeje z barvy zdi na krvavě rudou. A to vždy, když ho někdo oslovil.

Chtěl se u nich Colin hlásit o místo Manekýna číslo 3?

„To nechápu,“ zamumlal Nick.

„Samomluva?“ Za Nickem se vynořil Jamie, pleskl ho rukou přes rame- no a poslal svou polorozpadlou tašku po zemi přes celou třídu. Zašklebil se na Nicka a ukázal při tom řadu nejkřivějších zubů, jaké se na této škole daly najít.

„Samomluva je špatné znamení. Jedna z prvních známek schizofrenie. Už taky slyšíš hlasy?“

„Blbost.“ Nick do Jamieho přátelsky dloubl. „Ale Colin se bratříčkuje s Manekýnama.“

Podíval se znovu tím směrem a ztuhl. Počkat. To nebylo bratření, on se jim podroboval. Colin nasadil prosebný výraz, jaký u něj Nick ještě nikdy neviděl. Zcela bezděčně udělal několik kroků jejich směrem.

„... nevím, co ti to udělá, když mi dáš pár tipů,“ zaslechl Nick, jak říká Colin.

„To nejde. A nedělej se, víš to sám,“ řekl Dan a zkrřížil ruce na svém ob- tloustlém bříše. Na kravatě školní uniformy měl trochu míchaných vajec od snídaně.

„Ale no tak – jen něco. A jasně že to na tebe neprásknu.“

Alex se pochybovačně díval na Dana; ten zářil radostí nad tím, jak se situace vyvíjí.

„Zapomeň. Jindy se vždycky nehorázně vychloubáš, tak se teď o sebe postarej sám.“

„Aspoň...“

„Ne! A buď už konečně zticha!“

Za chvílku. Za chvílku se Colin napřáhne a ukáže Danovi, zač je toho loket. Za chvílku.

Ale Colin jen sklonil hlavu a pozoroval špičky svých bot.

Tady něco nehrálo. Nick se dolou dal k oknu a přidal se k trojici spolužáků.

„Tak co, jak se vede?“

„Potřebuješ něco?“ zeptal se Dan útočně.

Nick se podíval na něj a pak na dva ostatní kluky.

„Od tebe ne,“ odpověděl. „Od Colina.“

„Nevidíš, že se zrovna baví s náma?“

Nickovi překvapením zaskočilo. Jak to s ním mluví?

„Ale? Fakt, Dane?“ odvětil pomalu. „A o čem by se s váma asi tak mohl bavit? O nejnovějších módních trendech?“

Colin se na něho rychle podíval svýma černýma očima, ale neřekl jediné slovo. Kdyby neměl tak tmavou pleť, Nick by přísahal, že se červená.

To snad nemůže být pravda! Provedl Colin něco a Dan o tom věděl? Vydíral ho?

„Coline,“ řekl Nick hlasitě, „jdeme s Jamiem a ještě někým po škole do Camden Lock. Jdeš taky?“

Trvalo dlouho, než Colin odpověděl.

„Ještě uvidím,“ řekl a díval se při tom upřeně z okna. „Ale radši se mnou nepočítejte.“

Dan s Alexem si vyměnili výmluvný pohled, ze kterého měl Nick nepříjemný pocit v žaludku.

„O co tu vlastně jde?“ Chytil kamaráda za rameno. „Coline, no tak, co je?“

Byl to Dan, ten směšný tlustoch, kdo sundal Nickovu ruku z Colinova ramene. „Nic, co by se tě týkalo. Nic, čemu bys rozuměl.“

V půl šesté byla Northern Line plná až do posledního místečka. Nick a Jamie na cestě do kina stáli vmáčknutí mezi unavenými, potíciemi se lidmi. Čas od času se Nick postavil na špičky, aby se vyvýšil nad dav a nadýchal se

trochu čerstvějšího vzduchu. Jamie byl beznadějně zaklíněn mezi byznysmeny v obleku a matronu s obrovským poprsím.

„Já ti říkám, že na tom něco nehrálo,“ trval na svém Nick. „Dan se choval ke Colinovi jako ke sluhovi. A ke mně jako k malému dítěti. Příště...“ Nick se zarazil. Co by příště udělal? Dal Danovi jednu do nosu? „Příště mu ukážu, zač je toho loket,“ dokončil.

Jamie pokrčil rameny, na víc pohybu nebylo místo. „Myslím, že si něco namlouváš,“ řekl lhostejně. „Třeba Colin doufá, že mu Dan pomůže se španělštinou. Doučuje spoustu lidí.“

„Ne, o nic takového nešlo. Musel bys je slyšet!“

„Tak má možná něco v plánu.“ Jamie se zazubil tak, že mu byly vidět i stoličky. „Dělá si z těch dvou srandu, nedošlo ti to? Jako tehdy, když namluvil Alexovi, že má o něho zájem Michelle. To bylo divadýlko na několik týdnů!“

Proti své vůli se Nick rozesmál. Colin v tom byl tak přesvědčivý, že Alex chudinku Michelle doslova pronásledoval. Samozřejmě to pak celé prasklo a Alex se pěkně dlouho nedokázal zbavit barvy přezrálého rajčete.

„To už je dva roky, to nám bylo akorát čtrnáct,“ řekl Nick. „A byla to dětská zábava.“

Dveře metra se otevřely, pár lidí vystoupilo, nepoměrně víc se jich vmáčklo dovnitř. Mladá žena s vysokými podpatky šlápla celou svou vahou Nickovi na nohu a bolest, která následovala, mu v několika dalších minutách nedovolila myslet na nic jiného, natož na Colinovo podivné chování.

Teprve později, když seděli v temném sále kina a na obrovském plátně běžely reklamy, vybavil si Nick znovu ranní scénu s Colinem a těmi dvěma cvoky. Alexův dychtivý pohled, Danův nadřazený úsměv. Colinovy rozpaky.

Kdepak doučování, to ani náhodou.

Za celý víkend se Colin neobjevil ani neozval a také v pondělí prohodil s Nickem jen to nejnnutnější. Vypadalo to, že je pořád v pohybu. O jedné z přestávek ho Nick zahlédl, jak přistrčil něco Jeromovi. Něco tenkého, z lesklého plastu. Jerome dělal, jako že ho to moc nezajímá, a Colin mluvil, horečně u toho gestikuloval a nakonec odběhl.

„Nazdar, Jerome,“ přistoupil k němu Nick očividně v dobré náladě. „Hele, co ti to teď Colin dával?“

Pokrčení rameny. „Ale, nic zvláštního.“

„Tak mi to přece ukaž!“

Chvilí to vypadalo, že Jerome sáhne do kapsy u bundy, ale nakonec si to rozmyslel.

„Proč tě to zajímá?“

„Jen tak. Čirá zvědavost.“

„Není to nic důležitýho. A vlastně, zeptej se Colina.“ S těmito slovy se Jerome otočil a přidal se ke skupince diskutující o nejčerstvějších fotbalových výsledcích.

Nick vyndal ze skříňky učebnice na angličtinu a vlekl se do třídy, kde se jeho pohled jako vždy nejdříve zastavil u Emily. Něco kreslila, soustředěná a se skloněnou hlavou. Tmavé vlasy jí padaly až na papír.

Odtrhl od té scény oči a vydal se směrem ke Colinovu místu – tam ale trůnil Manekýn Alex. Měli s Colinem hlavy u sebe a něco si šuškali.

„Ty mi taky můžeš,“ zamumlal Nick a zamračil se.

Další den Colin nepřišel do školy.

„To může být úplně cokoli. Hej, normálně jsem přece já ten nedůvěřivý!“ Jako na potvrzení svých slov zabouchl Jamie dvířka od skříňky. „Nenapadlo tě třeba, že se Colin do někoho zabouch? To se pak většina lidí chová trochu jako cvok.“ Jamie zakoulel očima. „Třeba do Glorie, kdoví? Nebo do Brynne. Ne, do té ne, ta běhá jen za tebou, ty casanovo.“

Nick ho poslouchal jen na půl ucha, protože o kousek dál na chodbě, u záchodů, stáli dva kluci ze sedmičky. Dennis a... někdo, na jehož jméno si Nick hned nevzpomněl. Každopádně Dennis tomu druhému cosi horlivě vykládal a současně mu něco strčil pod nos: tenký čtverhranný balíček. Celá scéna byla Nickovi velmi povědomá. Ten druhý se zazubil a nenápadně strčil balíček do tašky.

„Možná že Colin propadl naší sladké Emily Carverové,“ přemítal Jamie neúnavně dál. „Na té si ale vyláme zuby, to by ta jeho nálada byla vysvětlitelná. A nebo že by propadl našemu miláčkovvi, Helen!“ Jamie pleskl po zadku obtloustlé děvče, které se zrovna kolem něj chtělo protáhnout do třídy.

Helen se otočila a dala mu takovou ránu, že Jamie odlétl přes kus chodby. „Dej ty svoje pracky pryč, blbče,“ zasyčela.

Po několikavteřinovém šoku se Jamie rychle vzpamatoval. „No jo. Ale přijde mi to těžký, když se na tebe podívám. Bedary a špeky, to já rád!“

„Nech ji na pokoji,“ řekl Nick. Jamie se na něho překvapeně zadíval.

„Co se s tebou stalo? Dal ses teď někdy ke Greenpeace? Abys mohl zachraňovat velryby nebo tak něco?“

Nick neodpověděl. Vždycky, když slyšel, jak Jamie vtipkuje na Helenin účet, měl pocit, jako by střílel rachejtle na kanystr s benzinem.

V televizi běželi Simpsonovi. Nick seděl v teplákách na gauči a krmil se vystydými špagetami přímo z plastové krabičky.

Máma ještě nebyla doma. Musela mít zase naspěch a určitě si nesbalila všechno, co potřebovala, protože půlka její „bedny s náradím“ se válela roztroušená po zemi v obýváku. Nick při vstupu do pokoje šlápl na natáčku a málem se natáhl jak široký tak dlouhý. Máma je ztělesněný chaos.

Z ložnice, kde právě spal táta, se ozývalo chrápání a na dveřích visela cedulka „Prosím nerušit – spím do zásoby“.

Krabice od špaget už byla prázdná a Homer zrovna narazil autem do stromu. Nick zívl. Tenhle díl znal, kromě toho už za chvíli stejně musí jít na basket. Bez většího nadšení si sbalil věci. Třeba se dneska objeví Colin, když propásl minulý trénink. Zavolat mu a připomenout mu to by každopádně neškodilo. Nick to zkusil třikrát, ale vždy se ozvala jen hlasová schránka, a tu si Colin poslechl jednou za uherský rok.

„Kdo nebere hru vážně, nemá v tomhle týmu co dělat!“ Betthanyho řev hravě zaplnil celou halu. Členové zřetelně prořídlého družstva si rozpačité prohlíželi špičky svých bot. Betthany křičel na ty nesprávné, oni přece na trénink přišli. Ale bylo jich jen osm místo sedmnácti. Z osmi hráčů se ani nedaly vytvořit dva týmy, o střídání nemluvě. Colin samozřejmě nepřišel, ale chyběl i Jerome. Zvláštní.

„Co je s nima? To jsou všichni nemocní? Řádí teď v okolí akutní měknutí mozku?“ Nick doufal, že Betthany brzo ochraptí.

„Jestli se teď takhle bude chovat pořád, zůstanu příště taky doma,“ zamumlal a za odměnu směl udělat pětadvacet kliků.

Cestou domů se Nick ještě dvakrát pokusil Colinovi dovolat, ale bez úspěchu. Sakra.

Proč mu to vlastně tak vadilo? Jen proto, že se Colin choval jako blbec? Ne, ujasnil si po krátkém přemýšlení. To by mu bylo jedno. Ale jak to tak vypadalo, vymazal ho Colin ze dne na den ze svého života. Nick od něj chtěl aspoň slyšet proč.

Když přijel domů, šel nejdříve k sobě do pokoje a rozvalil se na vratké židli u psacího stolu. Zapnul počítač a otevřel e-mailovou schránku.

Od: Nick Dunmore <nick1803@aon.co.uk>

Komu: Colin Harris <colin.harris@hotmail.com>

Předmět: Vše ok?

Nazdar! Jsi nemocný, nebo se něco děje? Urazil jsem tě nebo tak něco? Jestli jo, nebylo to úmyslně.

A hele, co máš s Danem? Tenhle týpek je fakt zvláštní, na tom jsme se přece shodli...

Budeš zítra ve škole? Jestli máš nějaký problém, pojď si o tom promluvit.

CU

Nick

Klikl na tlačítko *odeslat*, pak otevřel prohlížeč a přihlásil se na chat basketbalového oddílu. Nikdo ale nebyl on-line, tak otevřel stránku *deviantart*. Stránku, kterou vytvořila Emily. Podíval se, jestli nezveřejnila nějakou novou kresbu nebo báseň. Byla neuvěřitelně nadaná.

Dnes našel dvě nové kresby, které si uložil na disk, a krátký blogový příspěvek. Před čtením zaváhal. Vždy musel překonat neviditelné bariéry, protože věděl, že to nebylo určeno jemu. Emily se snažila zůstat v anonymitě, ale měla ukecané kamarádky.

Nakonec ale rozpaky zahnal. Tady, na této stránce, byl Emily nablízku. Jako kdyby se jí dotýkal ve tmě.

V blogu Emily psala, že má pocit, jako by měla v hlavě prázdno. Přála si odjet na venkov, pryč z obrovského molochu zvaného Londýn. Pro Nicka bylo každé slovo jako bodnutí. Neuměl si představit, že by Emily jeho město a jeho život opustila. Příspěvek přečetl třikrát, pak teprve stránku zavřel.

Ještě jednou zkontrolovat e-mail. Od Colina žádná zpráva. Ani žádný nový tweet, a to už několikátý den. Nick vzdychl, prásknul s myší trochu silněji, než by se slušelo, a počítač vypnul.

Chemie byla za trest. Nick se s rostoucím zoufalstvím skláněl nad knihou a pokoušel se pochopit úlohu, kterou jim na tuto hodinu zadala paní učí-

telka Ganterová. Kdyby mu aspoň na konci roku stačilo céčko. Ale hůř než za B to nešlo, a vlastně to spíš muselo být A. Na medicínu chemické zoufalce neberou.

Vzhlédl. Před ním seděla Emily, tmavý cop jí padal na záda. Záda vůbec ne úzká, éterická, ale taková, na nichž byl vidět plavecký trénink. Stejně jako nohy, ty byly dlouhé a svalnaté a... Potřásl hlavou, aby vyhnal podobné myšlenky a začal se zase soustředit. Zatracená chemie. Kolik že molů bylo devatenáct gramů CH_4 ?

Hodina skončila až příliš brzo. Nick test odevzdal jako poslední, přesvědčený o tom, že paní Ganterová opravdu nebude mít radost. Emily už odešla; Nick se po ní automaticky rozhlížel a našel ji jen o pár metrů dál na chodbě. Mluvila s Rashidem, jehož enormní nos vrhal na stěnu stín připomínající zobák. Nick se pomalu o kousek přiblížil a předstíral, že něco hledá v tašce.

„Nesmíš to nikomu říct, je ti to jasný?“ Rashid Emily něco podával – plochý balíček zabalený do novin. Čtvercový, už zase. „Je to důležité. Budeš koukat, jaká je to jízda.“

Emilyin výraz mluvil za vše. „Na takový hlouposti nemám čas.“

Nick se zastavil kousek od nich a zaujatě sledoval nástěnku šachového kroužku.

„Nemám čas, taková blbost!“

„Zkus to! Na, tady.“

Pohled do strany Nickovi prozradil, že se Rashid pokusil balíček Emily dát, ale ta si ho nevezala. O krok ustoupila, zavrtěla hlavou a odešla. „Dej to někomu jinému,“ zavolala na Rashida přes rameno.

Jo, dej to mně, pomyslel si Nick. Co se to dělo? Jak to, že o těch balíčcích putujících mezi ostatními nikdo nemluvil? A jak to, že ho, zatraceně, ještě nikdo nedal jemu? Vždyť jinak přece vždycky o všem věděl!

Nick pozoroval Rashida, jak balíček strká do kapsy bundy a loudá se chodbou pryč. Pak narazil na Brynne, která zrovna domluvila s kamarádkou, oslovil ji, vytáhl balíček z kapsy...

„Kam tak zasněně koukáš?“ Na Nickovo rameno tvrdě dopadla něčí ruka. Jamie. „Jaká byla hrůzostrašná hodina chemie?“

„Hrůzostrašná,“ zamumlal Nick. „Cos myslel?“

„Jenom jsem to chtěl slyšet z první ruky.“

Pár lidí se zastavilo uprostřed chodby a zakrylo Nickovi výhled na Ra-

shida s Brynne; Nick šel blíž, ale transakce mezitím už proběhla. Rashid se odlouдал svým typickým způsobem a i Brynne zmizela za nejbližším rohem.

„Sakra!“ zanádal Nick.

„Co je?“

„Ale, něco se děje. Naposledy Colin něco podstrčil Jeremymu a chovali se u toho hrozně tajuplně. Teď to zrovna chtěl vnutit Rashid Emily, ale ta ho odmítla, tak to hned zkoušel u Brynne.“ Přejel si rukou přes culík. „Zbytek jsem propásl. Ale chtěl bych vědět, o co jde.“

„Cédéčka,“ řekl Jamie střízlivě. „Nějaké pirátské kopie, počítám. Už jsem dneska dvakrát viděl, jak někdo někoho odtáhl do rohu a vnutil mu cédéčko. To je snad jedno, ne?“

Cédéčka. To by odpovídalo i formátu Rashidova balíčku. Pirátská kopie, která šla z ruky do ruky, možná nějaká zakázaná hudba. Pak nebylo nic divného, že to Emily odmítla. Jo, to bylo možné. Tahle myšlenka Nickovu zvědavost trochu uklidnila, ale na druhou stranu..., jestli je to jen cédéčko, proč o tom nikdo nemluvil? Naposledy, když po škole koloval zakázaný film, byl denním tématem rozhovorů. Ten, kdo ho už viděl, se vyžíval v sáhodlouhých popisech, zatímco ti ostatní jen závistivě naslouchali.

Ale teď? Bylo to, jako kdyby všichni hráli tichou poštu, jako kdyby po škole kolovalo tajné heslo. Zsvěcení mlčeli, šeptali, odlišovali se.

Nick se zamýšleně prodíral směrem k učebně angličtiny. Následující hodina byla docela nudná, Nick byl ponořen do svých myšlenek, a tak si teprve po dvaceti minutách vyučování všiml, že dnes chyběl nejen Colin, ale i Jerome.

Na Nickův psací stůl dopadalo teplé podzimní světlo a barvilo změř knih, sešitů a zmačkaných papírů dozlatova. Esej na angličtinu, nad kterou Nick už půl hodiny dumal, měla přesně tři věty, zato okraj stránky byl pokreslený kroužky, blesky a vlnovkami. Hrůza, prostě se nedokázal soustředit, myšlenky se mu stále toulaly někde jinde.

Slyšel mámu, která rachotila v kuchyni a ladila rádio. Whitney Houston zpívala *I will always love you* – čím si tohle vlastně zasloužil?

Hodil tužku na stůl, vyskočil a práskl dveřmi. Takhle to dál nešlo, prostě se nemohl zbavit myšlenek na to cédéčko. Jak to, že ho ještě neměl? A jak to, že mu o něm ještě nikdo neřekl? Znovu se pokusil zavolat Coli-

novi, ale ten to – kupodivu! – zase nezvedal. Nick mu namluvil pár nepříliš jemných slov do hlasové schránky, v seznamu našel Jeromovo číslo a stiskl tlačítko. Vyzváněcí tón zazněl poprvé, podruhé, potřetí – pak bylo spojení přerušeno. Sakra. Nick se zhluboka nadechl. Tohle bylo směšné. Napřáhl se, aby mohl vši silou hodit mobil zpátky do batohu, a vzápětí se zarazil. Kdesi v hlavě ho polechtal nový nápad. Vždyť měl přece i číslo na Emily.

Ještě než stihl vymyslet řadu důvodů, proč by jí volat neměl, stiskl tlačítko. Už zase mu do ucha zněl vyzváněcí tón, jednou, dvakrát...

„Haló?“

„Emily? Ehm, to jsem já, Nick. Chtěl jsem se tě jen na něco zeptat... Jde o dnešek... ve škole...“ Pevně zavřel oči, zhluboka dýchal.

„Myslíš ten úkol z chemie?“

„Ne. Emmm..., náhodou jsem zahlídl, jak ti Rashid něco dává. Můžeš mi říct, co to bylo?“

Trvalo několik vteřin, než Emily odpověděla. „Proč?“

„No, proto, že... Pár lidí se v poslední době chová divně, už sis toho všimla?“ Konečně z něho lezly celé věty. „A já si myslím, že to má co dělat s těma věcmi, co teď po škole kolují. Proto... Vždyť ty mi rozumíš. Rád bych věděl, o co jde.“

„To já sama nevím.“

„Rashid ti to neřekl?“

„Ne, vyptával se mě; chtěl toho vědět spoustu o mé rodině, ale do toho mu nic není. Jestli mám hodně volnosti a tak.“ Krátce a neradostně se zasmála. „A jestli mám vlastní počítač.“

„Aha.“ Nick se bezúspěšně pokoušel z téhle informace něco vytěžit. „Řekl ti, k čemu bys ten počítač mohla potřebovat?“

„Ne. Jenom řekl, že mi dá něco jedinečného, lepšího než všechno, co jsem zatím viděla, a že si to mám prohlídnout o samotě.“ Z Emilyina tónu bylo snadné odhadnout, co si o tom všem myslí. „Byl takový rozrušený a dotěrný. Ale tos přece viděl sám.“

Poslední věta zněla trochu ironicky. Nick cítil, jak zrudl.

„To jsem viděl,“ řekl. Nastala pauza.

„Co si myslíš, že to je?“ zeptala se nakonec Emily.

„Nemám tušení. Zeptám se Colina, až zas bude ve škole. Nebo... Teda, možná máš lepší nápad.“ Linka ztichla.

„Nemám,“ řekla pak Emily. „Upřímně řečeno, ještě jsem nad tím moc nepřemýšlela.“

Dřív, než vyslovil další větu, zhluboka se nadechl. „Mám se ti ozvat, kdybych něco zjistil? Teda, pokud to samozřejmě bude něco zajímavého.“

„Jo, určitě,“ řekla Emily. „Jasně. Ale teď už musím jít, mám ještě něco na práci.“

Po tomto rozhovoru se Nickova nálada zlepšila o sto procent. Colin mu taky mohl. On teď našel pojiťko k Emily. A měl záminku, aby se jí mohl zase ozvat. Jen co bude vědět něco víc.

Colin už byl zase ve škole. Jako kdyby se nic nestalo, opřel se o svou skříňku, zazubil se na Nicka a přehodil si dredy přes rameno. „Měl jsem zánět v krku, něco takovýho jsem ještě nezažil,“ řekl a ukázal na svou šálu. „Takže nešlo ani telefonovat. Úplně jsem ochraptěl.“

Nick hledal v Colinově obličejí náznať lži, ale nic nenašel. „Betthany se našťval jako už dlouho ne,“ řekl. „Proč ses mu neozval?“

„No jo. Mně bylo fakt hrozně. Ten starouš by si to neměl tak brát.“

Nick opatrně volil další slova. „Musí to být fakt nakažlivý, tahle nemoc. Předevčírem nás bylo jen osm. Absolutní rekord v neúčasti.“

Pokud byl Colin udivený, nedával to na sobě znát. „To se přece může stát.“

„Jerome taky chyběl.“

Jen malé přimhouření očí prozradilo Colinův náhle probuzený zájem. Nick na to hned zareagoval. „Když mluvíme o Jeromovi, cos mu to tuhle dal?“

Odpověď přišla, jako by ji vystřelil z pistole. „Nové album Linkin Park. Promiň, já vím, tobě bych to měl taky zkopírovat, do zítra to budeš mít, o. k.?“ A zabouchl dveře od skříňky, strčil si učebnice na matematiku pod paži a podíval se tázavě na Nicka. „Tak co, jdeme?“

Nick se s cuknutím probral z transu, do kterého ho Colinovo vysvětlení dostalo. Linkin Park! Co když si všechno to spiklenectví jen namlouval? Co když si s ním jeho vlastní fantazie zahrávala a chybějící studenty vysvětlovala vlna chřipkové epidemie? Tolik jich při bližším pohledu ani nechybělo. Když vešel do třídy, přepočítal Nick rychle své spolužáky. Chyběl Manekýn č. 2, kromě toho Jerome, Helen a tichý Greg. Ostatní, více či méně unavení, posedávali na lavicích.

Tak jo, pomyslel si Nick. Tak jsem si prostě všechno vymyslel. Žádné ohromující tajemství – jen Linkin Park. Zasmál se sám sobě a otočil se ke Colinovi, aby mu vylíčil Betthanyho včerejší záchvat vzteku. Ale Colin ho nebral na vědomí, díval se soustředěně na Dana, který stál na svém obvyklém místě u okna. Dan, s rukou ukrytou za břichem, zdvihl nenápadně čtyři prsty. Colin s uznáním pokývl a ukázal prsty tři.

Nickův pohled létal mezi těmi dvěma sem a tam, ale než dostal příležitost zeptat se Colina, co to mělo znamenat, vstoupil do třídy profesor Fornary. Ten jim během jedné hodiny naložil tolik úloh, že Nick nakonec ani neměl čas myslet na takové triviality, jako byly tři nebo čtyři natažené prsty.

2.

Na kuchyňském stole ležely peníze a neskutečně dlouhý nákupní seznam. Máma se teď věnovala jen trvalým. Jako kdyby podzim vyvolal v londýnských ženách touhu po čerstvě zvlněných vlasech. Nick studoval seznam se zachmuřeným čelem. Mražená pizza po kilech, kromě toho lasagne, rybí prsty a ochucené těstoviny, které stačí zalít horkou vodou. Nevypadalo to, že by se máma v dohledné době chystala vařit. Vzdychl, sbalil tři velké nákupní tašky a vydal se do supermarketu. Přitom si znovu vzpomněl na Danovo znamení a Colinovu němou odpověď. Viděl duchy? To si totiž myslel Jamie. „Ty se nudíš, starouši,“ konstatoval. „Potřebuješ nějaký koníček nebo přítelkyni. Mám ti domluvit rande s Emily?“

Nick popadl nákupní vozík a všechny myšlenky na školu zahnal. Jamie měl pravdu, bylo lepší věnovat se reálným problémům. Například otázce, jak má proboha domů odtáhnout těch dvacet lahví vody, které mu máma napsala na seznam.

Když Nick druhý den vstoupil do školy, chvěl se vzduch rozčilením. Ve vstupní hale bylo mnohem více studentů než normálně, postávali tam v malých skupinkách. Šeptali, šuškali si, jejich hlasy se slévaly do jednolitého šumu, ze kterého Nick nerozuměl ani slovo. Pozornost všech se soustředila na dva policisty, kteří cílevědomě kráčeli chodbou směrem k ředitelně.

V jednom rohu nedaleko od schodů zahlédl Nick Jamieho, který byl zabraný do rozhovoru s Manekýnem Alexem, Rashidem a ještě jedním klukem, na jehož jméno si Nick nemohl vzpomenout. Ale vlastně ano, jmenoval se Adrian, bylo mu třináct a normálně se se staršími studenty nepřátelil. Ale Nick ho poznal, protože příběh jeho rodiny obletěl celou školu, když sem před dvěma roky začal chodit: Adrianův otec se údajně oběsil.

„Tady!“ Jamie mával rukou vysoko nad hlavou, aby upoutal Nickovu pozornost. „Dneska to tu žije!“

„Proč jsou ve škole poldové?“

Jamie vycenil zuby. „Někdo se sem vloupal. Padouchové. Zlodějská

chátra. Ukradli devět počítačů, úplně nové notebooky, všechno to bylo vybavení na informatiku. Hledají teď v počítačové učebně nějaké stopy.“

Adrian přikývl. „A přitom bylo zamčeno,“ přidal se ostýchavě k rozhovoru. „To říkal pan Garth policistům, to jsem sly...“

„Buď zticha, mrňousi,“ zavrčel Alex. Beďary mu v obličeji úplně svítily – asi z toho rozčilení, domníval se Nick.

Měl najednou hroznou chuť tomu idiotovi jednu vrazit. Aby se na něho nemusel dál dívat, otočil se k Adrianovi. „Někdo se tam vloupal dveřmi?“

„No, to je právě to,“ řekl Adrian horlivě. „Dveře byly zamčené. Někdo musel ukrást klíč, ale pan Garth říká, že to je nemožné, že jsou všechny tři na svém místě, jeden z nich má dokonce on sám pořád u sebe...“

„Nicku?“ Tichý hlas přerušil proud Adrianovy řeči; Nickova ramena se lehce dotkla ruka s nehty nalakovanými průhledným lakem. Emily, pomyslel si Nick na vteřinu, ale hned se opravil. Emily nenosila na každém prstu tři prsteny a nevoněla tak... orientálně.

Otočil se a střetl se s Brynninýma očima modrýma jako voda. Jako kaluže.

„Nicky, mohl bys... Teda, mohli bychom... jenom na chvílku, někde o samotě...“

Alex se usklíbl a přejel si jazykem rty, Nick aspoň v duchu zařal pěsti.

„O. k.,“ řekl směrem k Brynne. „Ale jen na chvíli.“

Jeho naštvaný tón jí očividně nevadil, a pokud ano, nedávala to na sobě znát. Byla hezká, to bezpochyby, ale především byla ukecaná, a jak byl Nick přesvědčený, úplně hloupá. Teď se před ním pohupovala v bocích, škobrtala na vysokých podpatcích a vedla ho ke schodům dolů k tělocvičnám. Tady to v tuhle dobu bylo liduprázdné.

„Takže, Nicku,“ zašeptala. „Ráda bych ti něco dala. Je to hrozně super, fakt.“ Strčila ruku do tašky, zarazila se a ruku zase vytáhla.

Nick zíral na tašku. Došlo mu, o co půjde, a málem se na Brynne usmál.

„Ale předtím se tě ještě musím na něco zeptat.“ Naschvál pomalu si odhrnula pramínek vlasů z čela.

Jestli nechceš být zklamaná, tak se mě neptej, jak se mi líbíš.

„Tak mluv.“

„Máš počítač? Vlastní počítač, to je důležité. U sebe v pokoji.“

Konečně to bylo tady! „Jo, to mám.“

Spokojeně kývl.

„Ehm, a hrabou se ti rodiče často ve věcech?“

„Mojí rodiče nejsou žádný cvoci.“

„Jo. Dobrý.“ Přemýšlela, až se jí na čele udělaly vrásky. „Počkej, ještě jsem vlastně na něco zapoměla.“ Přiblížila se o krok a zvedla k němu obličej. Její žvýkačkový dech a harémový parfém vytvářely velmi podivnou kombinaci. „Nesmíš to nikomu ukázat. Jinak to nefunguje. Musíš to hned schovat a nikomu neříkej, že jsem ti to dala. Slibuješ?“

To bylo fakt dětinské. Protáhl obličej. „Proč?“

„To jsou pravidla,“ řekla Brynne důrazně. „Když to neslíbiš, nemůžu ti nic dát.“

Nick nahlas a demonstrativně našťvaně vzdychl. „Pro mě za mě. Slibuju.“

„Ale nezapomeň na to, jo? Jinak budu mít problém.“ Podala mu ruku, on ji stiskl. Cítil, jak je její ruka horká. Horká a trochu vlhká.

„Dobře,“ zašeptala Brynne. „Spoléhám na tebe.“ Podívala se na něj pohledem, který jak se Nick obával, měl být svůdný, pak vytáhla z tašky tenkou čtvercovou krabičku z plastu a vtiskla mu ji do ruky.

„Užij si to,“ vydechla a odešla.

Ani se za ní neohlédl. Veškerou jeho pozornost upoutal předmět, který držel v ruce – nepopsaný obal s DVD. Nick ho zvědavě otevřel.

Prý Linkin Park.

Tady dole bylo šero a Nick musel DVD natočit na světlo, aby viděl, co na něm bylo Brynininým dětským písmem napsáno.

Bylo to jedno jediné, Nickovi zcela neznámé slovo – Erebos.

Po zbytek dne si ho Jamie kvůli Brynne dobíral – to bylo pro Jamieho typické a vůbec ne špatné. Horší byl boj s pokusem vytáhnout DVD z kapsy bundy a kamarádovi ho ukázat. Ale vždycky se nakonec ovládl. Nejdřív se na něj podívá sám, co to je a proč se všichni chovají tak tajuplně. Ale v žádném případě se k těm tajnůstkářům nepřidá a nestane se jedním z nich, když jemu samotnému tak lezou na nervy.

Den ve škole se dnes nekonečně táhl. Nick se nemohl soustředit, jeho pozornost se stále znovu obracela k nenápadnému předmětu v bundě. Cítil jej i přes tři vrstvy oblečení. Jeho váhu. Jeho hrany.

„Není ti špatně?“ zeptal se ho Jamie krátce předtím, než zazvonilo na poslední hodinu.

„Ne, proč?“

„Protože se tak zvláště tváříš.“

„Jenom přemýšlím.“

Jamieho koutky to zacukalo. „Nech mě hádat. O Brynne? Dal sis s ní rande?“

Nick nemohl pochopit, jak si Jamie může myslet, že se mu líbí někdo jako Brynne. Ale dnes neměl chuť se dohadovat.

„A kdyby jo?“ odvětil a ignoroval Jamieho výraz říkající ‚Já to věděl‘.

„Tak doufám, že se zítra dozvím podrobnosti.“

„Jasně. Teda, chci říct, nevím. Možná.“

3.

Když přišel Nick domů, byt byl prázdný a ledový. Máma asi zase pospíchala a zapoměla zavřít okna. Nechal si na sobě bundu, utěsnil všechny štěrbinu a zapnul topení ve svém pokoji na maximum. Pak vylovil z kapsy DVD a otevřel ho: Erebos.

Ušklíbl se. Erebos znělo podobně jako Eros. Možná to byl nějaký program na seznamování? To by k Brynne pasovalo, a na to mohla rovnou zase zapomenout.

Zapnul počítač, a zatímco nabíhal, došel si do obýváku pro deku a hodil si ji přes záda.

Měl před sebou nejméně čtyři hodiny nerušeného klidu. Spíš ze zvyku, ale i proto, aby ještě trochu zvýšil napětí, zkontroloval nejdříve e-maily (tři reklamy, čtyři spamy a zahořklá zpráva od Betthanyho, který všem, kdo ještě jednou nepřijdou na trénink, sliboval nejrůznější následky).

Právě když chtěl otevřít Facebook, ozval se mu přes ICQ Finn.

„Nazdar bráško! Jak se daří?“

Nick se bezděčně usmál.

„Všechno v pohodě.“

„Jak se má máma?“

„Má hodně práce, ale má se fajn. Co ty?“

„Nápodobně. Obchod běží jako po drátkách.“

„Cool.“ Nick potlačil touhu vyptávat se dál.

„Nicky, poslouchej. To tričko, co jsem ti slíbil... Víš jaký, vid?“

Aby nevěděl. Tričko od Hell Froze Over, nejlepší skupiny na světě, jak říkal Finn.

„Co je s ním?“

„Nemůžu ho sehnat v tvój velikosti. Aspoň ne v nejbližších čtyřech týdnech. Prostě jsi, můj milý, moc vyrostl. V tom obchodě pro fanoušky ho objednali, ale bude to trvat. Nevadí?“

Nick nejdřív vůbec nevěděl, proč je tak zklamaný. Asi proto, že už se v duchu viděl za dva týdny s Finnem na koncertě, oba byli v tričku HFO

s ledově modrou hlavou ďábla na hrudi a společně vyřvávali slova písně *Down the Line*.

„Nedá se nic dělat,“ odepsal Nick.

„Ještě to zkusím, slibuju. Stavíš se zas někdy?“

„Jasně.“

„Chybíš mi, brácho, víš?“

„Ty mně taky.“ *A jak*. Ale nebude tu Finnovi naříkat, on by jinak měl zase špatné svědomí.

Když dochatoval s bratrem, podíval se Nick ještě na Emilyinu stránku *deviantart*, jestli nezveřejnila nějaké nové kresby, ale od včerejška se nic nezměnilo. Logicky, pomyslel si trochu zahanbeně a zase se odpojil.

Vnitřní hlas mu radil, aby ještě teď, než se začne věnovat Erebosu, napsal esej na angličtinu. Ale hlas neměl šanci, Nickova zvědavost byla příliš velká. Otevřel obal, při pohledu na Brynnino písmo protáhl obličej a strčil DVD do mechaniky. Trvalo několik vteřin, než se otevřelo nové okno.

Ani film, ani hudba. Hra.

Instalační okno ukázalo pochmurný obrázek. V pozadí bylo vidět rozpadající se věž uprostřed vypálené krajiny. Před věží byl v holé zemi zapíchnutý meč, na jehož rukojeti byl přivázaný červený šátek. Ten se třepotal ve větru jako poslední připomínka života v mrtvém světě. Nad tím, také červený, se klenul nápis „Erebos“.

Nickovi se sevřel žaludek. Zesílil zvuk, ale neozývala se hudba, jen hluboké dunění jako při blížící se bouři.

Nick přešel kurzorem přes tlačítko instalace s neurčitým pocitem, že na něco zapomněl... Samozřejmě, otestovat program antivirem. Zkontroloval data na DVD dvěma různými programy a oddechl si, když ani jeden nic nenašel. Tak do toho.

Modrý pruh v instalačním okně se pohyboval mučivě pomalu. Po maličkých, maličkatých kouscích. Několikrát to vypadalo, že se počítač zasekl, nic se nehýbalo. Nick zkusil pohnout myší sem a tam, a to fungovalo: aspoň se kurzor pohyboval. Ale také jen pomalu a trhaně. Nick na židli nedočkavě poposedával. Dvacet pět procent, no to snad není pravda! To mohl jít klidně do kuchyně a dát si něco k pití.

Když se o pár minut později vrátil, bylo nainstalováno třicet jedna procent. Nick se s nadávkami zhroutil do židle a mnul si oči. To je teda krám.

O dobrou hodinu později dospěla instalace ke sto procentům. Nick už chtěl nahlas jásat, ale vtom obrazovka zčernala. A zůstala černá.

Nic nepomáhalo. Ani poklepávání na kryt počítače, různé kombinace kláves a výbuch vzteku. Obrazovka neukazovala nic než neúprosnou temnotu.

Ještě než stihl rezignovaně počítač restartovat, přece jen se něco stalo. Z temnoty se vynořila rudá písmena, slova, která pulzovala, jako kdyby zásobovala krví a životem skryté srdce.

„Vstup.

Nebo se vrať.

Toto je Erebos.“

No konečně! Plný radostného očekávání Nick vybral ‚Vstup‘.

Obrazovka opět zčernala, tentokrát na několik vteřin. Nick se opřel o opěradlo židle. Snad to nebude pořád tak pomalé. Počítačem to být nemohlo, ten byl jako nový, procesor i grafická karta byly úžasně rychlé a všechny hry, které měl, vždy fungovaly bez problémů.

Obrazovka se pozvolna rozjasnila a objevila se na ní velmi reálně působící lesní mýtina, kterou ozařoval měsíc. Uprostřed se choulila postava v roztrhané košili a ošuntělých kalhotách. Beze zbraně, jen s holí v ruce. To asi byla jeho herní postava. Nick zkusil kliknout vpravo od ní, načež postava vyskočila a došla přesně na místo, kam klikl. Tak jo, ovládání bylo pro blbce a zbytek určitě taky rychle pochopí. Koneckonců to nebyla jeho první hra.

Tak jdeme. Ale... kam? Nebyla tu ani cesta, ani nápověda. Možná nějaká mapa? Nick se pokusil vyvolat nějaký seznam nebo menu, ale neúspěšně, nic nefungovalo. Žádná nápověda, co bylo úkolem nebo cílem hry, ani žádné jiné postavy kolem. Jenom červený ukazatel života a pod ním ukazatel modrý – ten nejspíš ukazoval výdrž. Nick vyzkoušel různé kombinace kláves, které fungovaly v jiných hrách, ale tady se nedělo vůbec nic.

Tahle hra je nejspíš plná chyb, pomyslel si rozmrzele. Na zkoušku klikl přímo na svou bídně vybavenou postavu. Nad hlavou se jí objevil nápis ‚Bezejmenný‘.

„Taky dobře,“ zamumlal Nick. „Tajuplný Bezejmenný.“ Nechal svou ošuntělou postavu jít nejdříve kousek rovně, pak doleva a nakonec doprava. Zdálo se, že všechny směry jsou chybné, a ani se neobjevil nikdo, koho by se člověk mohl zeptat.

„Je to hrozně super, fakt,“ napodoboval Nick v myšlenkách Bryninin hlas. Na druhou stranu... Colinovi se ta hra očividně taky zamlouvala. A Colin nebyl idiot.

Nick se rozhodl nechat svou postavu jít stále rovně. Totéž, říkal si, by udělal i on, kdyby se ztratil. Držet se jednoho směru. Na něco časem narází a každý les má svůj konec.

Soustředil se na svého Bezejmenného, který se šikovně vyhýbal stromům a větve, které mu překážely, odhrnoval holí. Každý krok postavy byl zřetelně slyšet, větvičky na zemi praskaly, listy šustily. Když postava lezla přes skálu, uvolnilo se několik kamínků, a ty se skutálely na zem.

Za skálou půda zvlhla. Bezejmenný se už nepohyboval tak rychle, protože se do ní chvílemi bořil až po kotníky. Na Nicka to udělalo dojem. Všechno bylo neskutečně reálné, nechyběl ani mlaskavý zvuk, jaký se ozývá, když jde někdo blátem.

Bezejmenný se prodíral dále a začal těžce oddechovat. Modrý ukazatel se smrskl na třetinu původní velikosti. U další skály dopřál Nick postavě pauzu. Bezejmenný si opřel ruce o stehna a svěsil hlavu – očividně měl problém popadnout dech.

Někde poblíž musel být potok. Nick slyšel jeho zurčení a přestávku ukončil. Poslal Bezejmenného kousek doprava, kde skutečně narazil na malý potůček. Postava, stále ještě udýchaná, se u něj zastavila.

„Tak dělej, napij se,“ řekl Nick. Zmáčkl šipku dolů a byl nadšený, že se postava skutečně shýbla, nabrala do holých rukou vodu a napila se.

Pak to šlo vpřed rychleji. Půda už nebyla tak mokrá a ani stromy nerostly tak blízko u sebe. Ale nikde se stále ještě neobjevil žádný orientační bod a Nick se pomalu začal bát, že jeho taktika jít pořád rovně byla výstřelem do prázdna. Kdyby měl aspoň lepší rozhled, nějakou mapu nebo...

Rozhled! Nick se zakřenil. Tak schválně, třeba se jeho virtuální já nemělo jen sklánět, ale umělo i lézt! Vybral si statný strom s větvemi blízko u země, postavil svou postavu přímo před něj a zmáčkl šipku nahoru.

Bezejmenný opatrně odložil hůl a vytáhl se po větvích nahoru. Zarazil se, jakmile Nick pustil šipku, a lezl dál, když ji zase zmáčkl. Nick ho nechal vyšplhat tak vysoko, jak to jen šlo – až byly větve tak slabé, že postava málem spadla. Teprve když pro ni našel vhodné stabilní místo, odvážil se Nick rozhlédnout kolem. Naskytl se mu úžasný pohled.

Úplněk zářil vysoko na nebi a vrhal světlo na nekonečné, stříbřitě zelené moře stromů. Nalevo bylo vidět výběžky horského pásma, napravo pokračovala rovina. Vpředu byla krajina zvlněná. Maličkaté body na některých pahorcích prozrazovaly osídlení.

Vždyť jsem to říkal, pomyslel si Nick vítězoslavně. Cesta rovně je ta správná.

Už už chtěl stisknout šipku dolů, když si všiml teple žlutého světla mezi stromy, velmi blízko. To vypadalo slibně. Když se vydá trochu doleva, musí během několika minut dojít k místu, odkud světlo vychází. Třeba k nějakému domu? Nick, plný nedočkavosti, nechal svou postavu slézt ze stromu, dole si znovu vzala hůl a pokračovala dál. Nick si kousal spodní ret a doufal, že si směr zapamatoval správně.

Netrvalo to dlouho a měl pocit, že mezi stromy rozeznává slabé paprsky světla. Téměř zároveň narazil na překážku – trhlinu v zemi, která byla tak široká, že ji jeho postava nemohla přeskočit. Zatraceně! Trhlina se táhla do obou stran a ztrácela se kdesi v temnotě mezi stromy. Obejít ji by Bezejmenného stálo spoustu času a taky se mohl ztratit.

Nick chvíli nadával, ale pak objevil vyvrácený strom. Kdyby se mu ho podařilo dostat do správné polohy...

Klíčem k úspěchu byl mezerník. Nickova postava škubala kmenem, tahala ho a strkala ve směru, který jí určil kurzorem. Když kmen ležel přes trhlinu, Bezejmenný těžce oddechoval a červený ukazatel života se mu opět o kousek zkrátil.

Nick nechal svého hrdinu opatrně balancovat přes kmen, jenž se ukázal být mostem dost nestabilním, protože se při pátém kroku překulil doprava, a Nick postavu zachránil jen díky riskantnímu skoku na druhou stranu.

Paprsek světla byl teď jasnější než kdy předtím – a komíhal se. Přímo před Nickem se otevřel nenápadný průsek a uprostřed hořel oheň. U ohně seděl muž a zíral do plamenů. Nick sundal prst z tlačítka myši, Bezejmenný se ihned zastavil.

Muž u ohně se nehýbal. Neměl žádnou viditelnou zbraň, ale to nemuselo nic znamenat. Mohl to být čaroděj, odpovídal by tomu dlouhý černý plášť. Možná se člověk něco dozví, když na něj klikne. Sotva se ho Nick dotkl kurzorem, zvedl muž hlavu a odkryl protáhlý obličej s velmi malými ústy. Současně se ve spodní části obrazovky otevřelo dialogové okno.

„Buď pozdraven, Bezejmenný.“ Stříbrošedá písmena se objevovala na černém pozadí. „Byl jsi rychlý.“

Nick dovedl postavu Bezejmenného blíže k muži, ale ten nereagoval, jen dlouhou větví shrabal uhlíky v ohni na hromádku. Nick byl zklamán; konečně v opuštěném lese na někoho narazil, a ten člověk ze sebe dostal jen suchý pozdrav.

Až když jeho pohled padl na blikající kurzor v dalším řádku okna, Nick pochopil, že se od něj očekává odpověď. „Taky zdravím,“ nařukal.

Muž v černém plášti přikývl. „To byl velmi dobrý nápad, vylézt na ten strom. To napadlo jen pár bezejmenných poutníků. Jsi pro Erebos velkou nadějí.“

„Děkuju,“ napsal Nick.

„Myslíš si, že budeš chtít jít dál?“ Mužova malá ústa se protáhla v úsměvu plném očekávání.

Nick chtěl odeslat „Jasně!“, ale jeho protějšek ještě neskončil.

„S Erebosem můžeš začít, jen když se s ním spojíš. To bys měl vědět.“

„V pohodě,“ odpověděl Nick.

Muž sklonil hlavu a zapíchl větev hluboko do žhavých uhlíků. Jiskry se rozléty do stran. Vypadalo to tak opravdově, tak živě.

Nick čekal, ale jeho protějšek se neměl k tomu, dále pokračovat v rozhovoru. Nejspíš už celý předem naprogramovaný text použil.

Nick, zvědavý, zda muž zareaguje, když ho člověk osloví sám od sebe, nařukal do textového pole „p#434<3xxq0jolk-<fi0e8r“. Zdálo se, že to jeho virtuálního známého pobavilo. Zvedl krátce hlavu a usmál se na Nicka.

Dívá se mi přímo do očí, pomyslel si Nick a potlačil nepříjemný pocit. Dívá se na mě, jako by viděl skrz obrazovku.

Nakonec se muž opět otočil k ohni.

Teprve teď si Nick všiml, že se na pozadí ozývá tichá hudba, jemná, ale naléhavá melodie, která ho zvláště dojímala.

„Kdo jsi?“ vepsal do textového pole.

Odpověď samozřejmě nepřišla. Muž jen sklonil hlavu na stranu, jako by musel přemýšlet. Ale o několik vteřin později se k Nickovu úžasu objevila v okně slova.

„Jsem mrtvý.“ Znovu se na Nicka zadíval, jako by si chtěl vyzkoušet sílu toho, co právě vyřkl. „Jen mrtvý. Ty jsi naopak živý. Sice beze jména, ale to už nepotrvá dlouho. Brzy si budeš moct zvolit jméno, povolání a úplně nový život.“

Nickovi sklouzly prsty z klávesnice. To bylo neobvyklé, ne, znepokojivé. Ta hra měla na jakoukoli otázku smysluplnou odpověď.

Třeba to byla náhoda.

„Mrtví normálně nemluví,“ napsal a opřel se o opěradlo židle. Nebyla to otázka, spíš námitka. Na to ten muž u ohně nemůže mít naprogramovanou žádnou vhodnou odpověď.

„V tom máš pravdu. To je síla Erebosu.“ Podržel větev v plamenech a po chvíli ji, teď hořící, zase vytáhl.

Nick, trochu znepokojený, i když si to nechtěl přiznat, zkontroloval, zda je opravdu odpojený od internetu a někdo si z něj nedělá blázný. Ne. K internetu připojený nebyl. Větev v mužových rukou hořela jasným plamenem, který se odrážel v jeho očích.

Další větu napsal Nick téměř bez svého vědomí. „Jaké to je, být mrtvý?“

Muž se dýchavičně, namáhavě zasmál. „Jsi první Bezejmenný, který se mě na to ptá!“ Roztržitě hodil zbytky klacku do ohně.

„Osamocené. Anebo plné duchů. Těžko soudit.“ Přejel si dlaní po čele. „Kdybych se tě já zeptal, jaké to je, být naživu, co bys odpověděl? Každý žije po svém. Stejně tak má každý svou vlastní smrt.“ Jako by chtěl to, co právě řekl, zdůraznit, přetáhl si muž přes hlavu kapuci pláště. Ta nyní vrhala stín na jeho oči i nos – byla vidět jen jeho malá ústa. „To bezpochyby jednou také zažiješ.“

Bezpochyby. Nick si o kalhoty otřel zpoceně dlaně. Tohle téma se mu už nelíbilo.

„Jak se dostanu dál?“ našukal a pobaveně si uvědomil, že počítá se smysluplnou odpovědí.

„A chceš jít dál? Varuji tě. Raději to nedělej.“

„Samozřejmě že chci.“

„Tak se otoč vlevo a běž podél potoka, až přijdeš k rokli. Projdi jí. Potom... uvidíš.“ Mrtvý muž se zachumlal do pláště, jako by mrzl.

„A vyhlížeš posla se žlutýma očima.“

4.

Lehkým poklusem, který příliš nezatěžoval ukazatel výdrže, běžel dál podél potoka šplouchajícího po jeho levici. Výdrž, jak Nick zjistil, nebyla právě silnou stránkou Bezejmenného. Po sebemenším stoupání se zadýchal a potřeboval pauzu. Tak dlouhou, dokud ukazatel vpravo dole na obrazovce zase nezářil modře. A pak dál. Lézt přes kameny, skákat přes překážky, vyhlížet rokli. A posel se žlutýma očima nikde.

Země vpravo a vlevo podél potoka se pozvolna zvedala, tmavá lesní půda ustupovala kamenitému podloží a v cestě bylo stále více suti, která Bezejmennému ztěžovala postup; občas dokonce upadl. Ale teprve když byl terén po obou stranách dvakrát vyšší než postava, došlo Nickovi, že už se nachází uprostřed rokli. A kromě toho si všiml, že není sám. V suchém houští vpravo i vlevo od cesty něco šelestilo, něco se tam hýbalo, a pak – jako na neslyšný povel – z něho vyskočilo několik malých, ropuše podobných stvoření a vrhlo se na něj. Stvoření na nohou neměla jen plovací blány, ale i drápy, jimiž Nickovu Bezejmennému způsobila pár zranění. Trvalo několik strašlivých vteřin, než mu došlo, že postava drží hůl, a tou se může bránit.

Dvě z ropuch se daly na útěk, jedna po přesně mířeném úderu holí chcípla Bezejmennému u nohou.

„Strike,“ zamumlal Nick.

Poslední ropucha ale visela Bezejmennému na levé noze a pod drápy se jí šířila krvavá skvrna. Nick znepokojeně zaznamenal, že ukazatel života dosahuje jen lehce za polovinu. Stiskl mezerník, načež začal Bezejmenný skákat, ale na ropuchu to nezapůsobilo.

Teprve s klávesou *escape* měl úspěch. Bezejmenný se bleskurychle otočil kolem své osy, podivnou ropuchu setřásl a na Nickův povel ji zneškodnil.

Ukazatel života se mezitím smrskl na méně než polovinu. Nick se ujistil, že v dohledu nejsou žádní další útočníci, a potom přešel myší přes ropuší zdechliny. Objevila se informace ,čtyři jednotky masa‘.

„No, co se dá dělat,“ zabručel, postavil vyčerpanou postavu znovu na nohy a nechal ji maso posbírat, než se vydá dál. Byl ve střehu a připravený přetáhnout holí každou další ropuchu, která by se snad objevila. Ale nic

už na něj nezaútočilo. Místo toho se v pozadí začal ozývat nový zvuk, rytmický a mnohokrát odražený od stěn rokle. Dusot kopyt.

Poručil Bezejmennému zpomalit a jen opatrně se proplížit následující zatáčkou, za níž se ale neskrývalo nic jiného než další strmé skalní stěny a ještě víc suti.

Za chvíli dusot ustal. Nick poslal Bezejmenného těsně podél skalní stěny, podél trnitých křovisek, která dosahovala výšky dospělého muže. Pokračoval, dokud se před ním neobjevila další skalní stěna. V její polovině, vysoko nad hlavou Bezejmenného, přesahoval do rokle široký výčnělek, za nímž se otevíral úzký vstup do jeskyně. Před průchodem seděla na obrovském, ve zbroji oděném koni vychrtlá postava v šedém plášti a mávla zároveň na Nicka i Bezejmenného. Nick si letmo všiml lysé, špičaté lebky a přehnaně dlouhých kostnatých prstů. Jeho pozornost se soustředila na jezdce nažloutlé oči.

„Vše jsi šikovně zvládl.“

„Díky.“

„Ale s tvým ukazatelem života to není nejlepší.“

„To vím.“

„Na to bys měl v budoucnu myslet.“

Poslovo obchodní jednání ostře kontrastovalo s jeho děsivým vzezřením.

„Je na čase, abys obdržel jméno,“ pokračoval.

„Je čas na první obřad.“ Posel pozvolna ukázal na jeskyni za sebou. „Přeji ti štěstí a správná rozhodnutí. Brzy se zase uvidíme.“ Otočil koně a odcválal.

Nick čekal, dokud dusot kopyt neumlkl v dáli, a pak svou postavu poslal ke stěně. Na plošinu vedly strmé schody vytesané do skály. ‚Čas na první obřad.‘ Jak to, že se mu už zase potí ruce? Klikl levým tlačítkem myši na temný vchod do jeskyně. Bezejmenný vešel a zmizel. V následujícím okamžiku obrazovka zčernala.

Tma. Ticho. Nick poposedával na židli. Jak to, že to trvá tak dlouho? Na zkoušku potukával na klávesnici, čímž se ale vůbec nic nezměnilo.

„No tak dělej,“ řekl a klepal na počítač. „Ne že teď klekneš.“

Tma nezmizela a Nick byl stále nervóznější. Mohl vytáhnout DVD z mechaniky a vložit ho tam znovu nebo mohl počítač restartovat, ale to

bylo riskantní. Možná by pak musel začít úplně od začátku. Nebo by se hra už vůbec nerozběhla.

Najednou se ozval nějaký zvuk. *Buch buch!* Znělo to jako tlukot srdce. Nick otevřel horní šuplík, vyndal sluchátka a připojil je k počítači. Teď slyšel zvuk zřetelněji a měl pocit, že se v pozadí ozývá ještě něco. Krátké zatroubení lesního rohu. Vzpomněl si na lovecké signály. Znělo to nadějně. Jako by v pozadí byla hra v plném proudu, bez něj. Zesílil zvuk a vztekal se, že ho sluchátka nenapadla dřív. Možná propásl důležité informace, varování, náповědu! Třeba rozhodující radu, která by mu pomohla pokračovat ve hře, prostě přeslechl.

Více z nedočkavosti než s nadějí mačkal Nick *enter*.

Bušení umlklo a na černém pozadí se opět objevila rudá písmena.

„Toto je Erebos. Kdo jsi ty?“

Nick dlouho nepřemýšlel. Vybere si stejné jméno, jaké už použil v jiných počítačových hrách.

„Jsem Gargoyle.“

„Řekni mi své jméno.“

„Gargoyle!“

„Své pravé jméno!“

Nick se zarazil. K čemu to? Tak jo, napíše nějaké jméno a příjmení, aby už konečně mohl jít dál.

„Simon White.“

Jméno tam stálo, rudé na černém, a několik vteřin se nic nedělo. Jen kurzor blikal.

„Říkám: své pravé jméno.“

Nick nevěřícně zíral na obrazovku a opět měl pocit, jako by někdo hleděl zpět. Zhluboka se nadechl a zkusil to znovu.

„Thomas Martinson.“

Jméno opět zůstalo několik sekund nekomentované, než hra odpověděla.

„Thomas Martinson je špatně. Jestli chceš hrát, řekni mi své pravé jméno.“

Pro to nebylo rozumné vysvětlení. Možná to byla softwarová chyba a hra nepřijme vůbec žádné jméno. Nápis zmizel, zůstal jen blikající kurzor. Najednou se Nick začal bát, že by program mohl spadnout nebo že se při třetím špatném pokusu zablokuje, jako mobil, když člověk třikrát zadá špatný PIN.

„Nick Dunmore.“ Nařukal jméno napůl v očekávání, že i pravda bude odmítnuta.

Místo toho mu program zašeptal jméno do uší. „Nick Dunmore. NickDunmore. Nick. Dunmore.“

Slova se ozývala znovu a znovu, jako kdyby si je šeptající stvoření předávala od jednoho k druhému. Pozdrav neviditelného společenství.

Pocit, že ho někdo pozoruje, téměř nahnal Nickovi strach a on popadl sluchátka, aby si je sundal z uší. Ale nápis mezitím zmizel stejně jako hlasy a rozezněla se lákavá melodie, příslib tajemství a dobrodružství.

„Vítej, Nicku. Vítej ve světě Erebosu. Než začneš hrát, seznámím tě s pravidly. Když se ti nebudou zamlouvat, můžeš hru kdykoli ukončit. Souhlasíš?“

Nick zíral na obrazovku. Hra ho přistihla při lži. Věděla, jak zní jeho pravé jméno. Teď to vypadalo, že nedočkavě čeká na jeho odpověď – blikání kurzoru se postupně zrychlovalo.

„Ano,“ napsal Nick s pocitem, že vše zase zčerná, když mu to bude trvat moc dlouho. Později, později bude přemýšlet.

„Dobře. Tady je první pravidlo: Máš jen jednu šanci zahrát si Erebos. Když ji promarníš, je po všem. Když tvá postava zemře, je po všem. Když porušíš pravidla, je po všem. O. k.“

„O. k.“

„Druhé pravidlo: Když budeš hrát, dej si pozor, abys byl sám. Nikdy během hry nezmiňuj své pravé jméno. Nikde mimo hru nezmiňuj jméno své postavy.“

Proč to, pomyslel si Nick. Potom si vzpomněl, že ani Brynne, která ještě nikdy nebyla nemluvná, mu o Erebosu nic neprozradila. „Je to hrozně super, fakt“ – to bylo vše.

„O. k.“

„Dobrá. Třetí pravidlo: Obsah hry je tajný. S nikým o něm nemluv. Obzvláště ne s neregistrovanými. S hráči si během hry můžeš povídat u ohňů. Nešíř žádné informace mezi své přátele nebo rodinu. Nešíř žádné informace po internetu.“

Jako kdybys na to mohl přijít, pomyslel si Nick a naťukal „O. k.“

„Čtvrté pravidlo: DVD s Erebosem důkladně schovej. Potřebuješ ho, abys mohl hru zahájit. DVD v žádném případě nekopíruj, pokud tě k tomu posel nevyzve.“

„O. k.“

Sotva Nick zmáčkl *enter*, vyšlo slunce. Čerň obrazovky ustoupila jemně růžové, a ta během chvíle přešla ve žlutavé a zlatavé tóny. Nickův Beze-

jmenný se ve světle vynořil jako stín a pomalu získal obrysy stejně jako jeho okolí – sluncem zalitá lesní mýtina s vysokou trávou, kterou se klikatila vyšlapaná stezka. Ta vedla k věži porostlé mechem, jejíž brána visela jen na jednom pantu. Na skále kousek vlevo od věže seděl Bezejmenný, měl zavřené oči a obličej otočený ke slunci. Nick pocítil lehkou závist jako při pohledu na obzvlášť povedené fotky z dovolené. Na chvíli uvěřil tomu, že cítí pryskyřici na stromech a kvetoucí rostliny okolo věže. Cvrčci cvrkali a vítr si jemně pohrával s trávou.

Křivá brána do věže rachotivě bouchala o zeď a postava, stále ještě v roztrhaných šatech, se narovнала a vstala. Položila si ruku na obličej a sundala ho jako masku. Za ním nebylo nic než holá kůže, hladká jako vaječná skořápka.

Následující závan větru rozbalil vlajku visící na vrcholku věže. Ukazovala vybledlou jedničku.

Tudy se jde do první úrovně, pomyslel si Nick a nasměroval postavu, jejíž chybějící obličej ho rušil více, než si byl ochotný přiznat, do věže.

Uvnitř je vše klidné, dokonce i vítr utichl a brána už nebouchá. Mezi slámou a poházenými kostmi stojí dřevěné truhly se zrezivělým kováním. Na stěnách se třpytí měděné tabule, do nichž jsou vyrytá nějaká slova. První dvě slova jsou vždy stejná: Vyber si.

Prochází kolem tabulí.

„Vyber si pohlaví,“ vyžaduje první.

Bez váhání si vybírá muže. Teprve pak ho napadne, že hrát jako žena by mohlo mít svůj půvab. Nevadí, už je pozdě.

„Vyber si národ,“ čte na druhé tabuli.

Zde setrvá déle. Zamítne barbara a upíra, i když si jejich těla na zkoušku oblékne – při pohledu na lesknoucí se muskulaturu barbara protáhne obličej. Několik minut zvažuje ještěřího muže – jeho šupiny se lákavě třpytí všemi barvami, mění odstín podle dopadajícího světla. Na výběr je zde i člověk, ale ten nepřichází v úvahu. Příliš všední. Příliš slabý.

Trpaslík, vlkodlak, kočičí muž nebo temný elf – poslední čtyři možnosti ho lákají nejvíc. Vyzkouší si tělo trpaslíka: malé, sukovité, silné. To není špatné, malý vzrůst se mu zamlouvá. Křivé nohy a šklebící se obličej už méně.

Nakonec se rozhodne pro temného elfa: nanejvýš střední výšky, ale obratný, elegantní a tajemný. Jeho rozhodnutí je vzato na vědomí.

„Vyber si zevnějšek,“ požaduje třetí tabule.

Chce se svému skutečnému já podobat co nejméně. Takže krátké světlé vlasy, které trčí jako hřebíky, špičatý nos a úzké zelené oči. Pozoruje nově vytvořenou postavu, která už s Bezejmenným nemá nic společného. Pečlivě si vybere oblečení: zlatozelený kabát, tmavé kalhoty, vysoké ohrnovací boty. Koženou čapku, která ochrání lépe než nic, i když helma by mu byla milejší. Bohužel ji elfové nemají k dispozici.

Ještě jednou upraví rysy v obličeji – zvětší oči a rozestup mezi ústy a nosem. Zdvihne obočí. Zviditelní lícni kosti a má pocit, že vypadá jako ztracený královský syn.

„Vyber si poslání,“ říká čtvrtá tabule.

Zabiják, bard, čaroděj, lovec, zvěd, strážce, rytíř, zloděj. Dostatečný výběr. Nechá si představit přednosti každého stavu. Dozví se, že vlkodlaci jsou obzvlášť dobrými čaroději, zatímco upíři mají talent na zabijáky a zloděje. Také temní elfové, jako on sám, jsou dobrými zloději.

Váhá. A vyděsí se, když brána náhle zaskřípe v pantech, zhoupne se do strany a někdo vkročí do věže. Zmrzačený stín. Skřet s hrbem a křivýma nohama, rudým hroudovitým nosem a tmavomodrým nádorem na krku. Dostává se blíže, posadí se obkročmo na jednu z truhel a olízne si rty.

„A máme tu dalšího elfa, koukám. Oblíbený národ, jak se zdá.“

„Opravdu?“

To se novému temnému elfovi nelíbí. Nechce být jedním z mnoha.

„Je to tak. Už ses rozhodl pro profesi?“

Prohlíží si seznam.

„Možná zloděj. Nebo strážce. Možná taky rytíř.“

„Co takhle čaroděj? Jsou mocní, ti, kdo ovládají kouzla.“

Tuto možnost si Nick krátce nechá projít hlavou, než ji zavrhne. On nemá chuť na kouzla, ale na boj s mečem.

„Ne, čaroděj ne. Rytíř.“

„Jistě?“

Ano, jistě. Rytíř zní vznešeně, skoro jako princ.

„Rytíř,“ potvrdí.

„Vyber si schopnosti,“ vyzývá pátá měděná tabule. Pod ní visí nepřehledně dlouhý seznam vlastností.

Vybírá si ostrý zrak. Sílu, výdrž a schopnost splynout s okolím. Dovednost rozdělat oheň. Rychlost. Schopnost daleko a vysoko skákat.

Je opatrný, protože neví, kolik dovedností mu náleží. Už teď má jeho výběr za následek to, že se mu jiné možnosti uzavírají. Když si vybere schopnost léčit, zmizí možnost označená jako ‚kletba smrti‘. Při ‚ochraně proti napadení‘ zmizí ‚železná kůže‘.

Po desetinásobném výběru to najednou končí. Písmo zmizí právě v okamžiku, kdy si říká, že by takhle mohl vybírat věčně.

„Něco z toho, čím jsi pohrdl, ti bude brzo chybět,“ říká skřet a pousměje se. „To je možné.“

Ptá se sám sebe, co tu ten šereda dělá, protože on by byl raději sám. Šestá tabule čeká.

„Vyber si zbraně.“ Pod tabulí se otevře mohutná truhla. Meče, kopí, štíty, několik řemdihů různých velikostí. Několik hrůzně vyhlížejících mečů se zpětnými háky na ostří, biče opatřené háčky, kyje s ostny.

„Chceš poradit?“ ptá se skřet.

Abys mi pak mohl uškodit?

„Ne, díky.“

Chce sám najít to správné. Opatrně vytahuje z truhly jeden meč za druhým a opírá je o stěnu. Zkouší, jestli je uzvedne a jak rychle dokáže máchnout. Nakonec zvolí dlouhý meč s úzkým ostřím a rudě ovinutou rukojetí, jenž s hvizdem protíná vzduch.

Štíty jsou všechny dřevěné a nebudí důvěru. Čím jsou větší, tím jsou těžší a zpomalují ho. Takže si vybere ten nejmenší, jaký najde: kulatý s bronzovým kováním a vybledlými modrými kresbami.

„Můžeš si ho připnout na záda,“ doporučuje skřet a pobaveně houpe křivýma nohama, jako by chtěl truhlu pobídnout ostruhami.

Temný elf to nepovažuje za hodné odpovědi. Jde k sedmé a poslední tabuli.

„Vyber si jméno.“

Trochu udiveně si Nick vzpomene, že se ještě před chvílí chtěl jmenovat Gargoyle. To už se k němu najednou nehodí. Rozhlédne se kolem, zda se neotevře nějaká z truhel, která by obsahovala seznam možných jmen. Ne. Jméno si musí vybrat sám. Tedy, téměř sám, protože skřet má svou vlastní představu o pomoci.

„Elfí kňour, Hubeňour, Temný lesů pán! Ušatec, Bloumavec! Nebo něco klasičtějšího? Mómos, Eris, Kéres nebo Ponos, taky Moros! Co ty na to?“

Nick si krátce pohrává s myšlenkou tasit meč a skřeta propíchnout. Nemělo by to být nijak těžké a aspoň by měl klid na přemýšlení. Ale pomyslení na skřetův smrtelný ryk a krvavou lázeň na podlaze věže ho od toho odradí.

Něco klasického, to je dobrá poznámka. Něco klasického římského. Marius. Ne, Sarius.

Dále nepřemýšlí, tohle jméno je přesně to, co hledal. Zadá ho.

„Sarius, Ssssarius, Sa-ri-us,“ ozývá se šepotem ve věži. „Vítej, Sariusi.“

„Sarius? To je nuda! Nudní patroni umřou rychle. Věděls to, Sariusi?“

Skřet seskočí z truhly a jako poslední gesto vyplázne zelený jazyk. Sahá mu až na hrud. Sarius za ním vyjde z věže ven na prosluněnou mýtinu. Teprve když skřet odkulhá do lesa, připne si štít na záda.

5.

Mezi hrubými listy se rudě lesknou jako malé kulaté rubíny. Sarius dojde na kraj lesa a najde lesní plody rostoucí ve stínu stromů. Může je sesbírat? Může. Ke své radosti zjistí, že disponuje inventářem, v němž je zahrnuto vše, co mu patří. Dokonce i ropuší maso, které získal ještě jako Bezejmenný. Jinak je inventář prázdný, takže má na plody dostatek místa.

Narovná se, když zaslechne zašustění. Jsou v keřích hadi? Rychlý pohled na všechny strany – ne, nic to není. Nikdo tu není. Sarius se dál věnuje sbírání plodů. Rostou tu určitě jen proto, aby se zásobil potravou.

Útok přijde tak znenadání, že se Sarius vyděsí, až když už je po všem. Zezadu se na něj vrhli nějací dva muži a teď ho pevně drží na zemi. Jeden z nich mu tiskne koleno mezi lopatky, zkroutí mu ruce za záda a sváže je. Druhý mu u krku drží dýku, na které je přilepená zaschlá krev a vlasy.

Sarius se nemůže bránit. Zkouší to, ale může sebou jen mrskat, což nezabrání vyššímu z obou mužů, aby ho zvedl a hodil si ho přes rameno jako pytel.

Tak to by bylo. Sarius, temný elf a rytíř, přepaden při sbírání malin a odlečen neznámo kam. Trocha smůly a ten s dýkou ho odkrouhne. Pak bude po dobrodružství. Doprčic! To je typické. Je určitě jediný, kdo se nechal takhle hloupě přepadnout.

Pochodují lesem a chlap, který Sarius nese, si ho stále nadhazuje na rameni. Očividně ho nechce nedopatřením ztratit. Ale pak to udělá; na kraji svahu se najednou zastaví, shodí ho na zem a postrčí nohou ze svahu dolů.

Sarius se dvakrát překulí, až se zastaví na kusu rovné půdy.

Tady dole na něho čekají tři postavy, které se silně podobají jeho únoscům: roztrhané oblečení, špinaví, zjizvení. Jednomu chybí oko, další má hrb. Jenom zbraně vypadají udržovaně.

„Kde jste ho našli?“ ptá se hrbáč.

„Hrabal se v něčem u věže. Chytit ho bylo lehčí než chytit holubičku.“

Hrbáč chytne Sarius za límec a posadí ho zády ke kmeni stromu.

„Myslíte si, že se bude hodit jako lupič? Necháme si ho?“

Jednooký natočí hlavu do strany, jako by takto mohl Sariuse lépe pozorovat.

„Ne,“ konstatuje. „Tenhle se nehodí, to je vidět už na jeho ustrojení. Ten patří k těm, co táhnou na Ortolana.“

„Tak ho podrízнем!“ zvolá hrbáč radostně.

Sarius by rád něco odvětil – třeba že žádného Ortolana nezná a že se kdykoli k lupičům připojí, jen když ho nechají naživu. Ale nejde to. Předtím, se skřetem, to mohl mluvit, teď je němý. Věci kolem něj se odehrávají jako ve filmu.

Třetí z mužů, jehož tvář je zastřena stínem velkého klobouku, doteď nic neřekl. Teď se o krok přiblíží.

„Ne, nezabijeme ho. Tenhle není jako ostatní.“

Sehne se a sáhne Sariusovi do kapes.

„Koukejte. Žádný jed, žádné výzvy na dopadení zloduchů. Ani zlato. Tohohle můžeme nechat běžet.“

„Jenom tak?“ Hrbáč je zklamaný. „To přece nemá smysl! To není žádná zábava!“

Muž v klobouku se širokou krempou mávne rukou.

„Přeju si, aby na konci zvítězil někdo jako on. Ale bohužel, Sariusi, malí většinou prohrávají. Jako ty. Ale na ty já ruku nevztáhnu.“

Odežene hrbáče, který se snaží dostat Sariusovi do kapes.

„Poradím ti. Víš, co by pro tebe bylo nejlepší?“

Ne, řekl by Sarius rád, kdyby mohl. Ale jeho protějšek odpověď stejně neočekává. Popadne Sariuse za ramena a rozváže mu pouta.

„Měl bys z Erebosu odejít. Běž a už se nevracej. Dělej, jako bys tu nikdy nebyl. Zapomeň na tenhle svět. Uděláš to?“

Samozřejmě že ne, myslí si Sarius. Pokouší se pod kloboukem rozeznat mužův obličej, ale nezahledne ani jeho oči.

„Jestli chceš z Erebosu odejít, tak běž. Běž zpátky k věži. Teď hned.“

Naskytla se mu příležitost k úniku, nebo je to past? Uzavře se mu Erebos, když využije možnost uniknout svým únoscům? Nerozhodně postává na místě. Lupič to bere jako odpověď.

„Já si to myslel,“ vzdychne. „Tak mě aspoň dobře poslouchej: nikdo tady není tvůj přítel. I když se to tak občas může zdát. Nikdo ti nepomůže, protože se všichni chtějí dostat do Vnitřního kruhu a jen velmi málo z nich se tam opravdu dostane.“

Sarius ničemu nerozumí. Jaký Vnitřní kruh?

„Na konci jich zbyde jen pár. Vyvolení pro boj s Ortolanem. Zabít monstrum, najít poklad. Na to se nehodí každý.“

Je těžké poznat, jestli lupič žertuje, nebo mluví pravdu, a Sarius se nemůže na nic zeptat.

„Neprozrazuj ostatním nic z toho, co ti tu říkám. Nepřiprav se o výhodu, je i tak dost malá. Snaž se najít Krystaly přání. Ulehčí ti život. Život, rozumíš?“

„Nic mu o Krystalech přání neříkej,“ vpadne mu do řeči hrbáč.

„A proč ne? Bude je potřebovat. Víš co, Sariusi? Krystaly přání jsou jedním z největších tajemství Erebosu. Slouží ti. Díky nim se nemožné stane možným. Splní ti tvé sny.“

„Když se posel dozví, co všechno tady tomu mladíčkovi prozrazuješ, budeš o hlavu kratší,“ vyštěkne hrbáč.

„To budu tak jako tak, až mě dostane do spárů.“

Muž s velkým kloboukem – to je jejich vůdce, musí být, myslí si Sarius – se k němu otočí zády a pozvolna odchází. Ostatní ho následují; jednooký, než také odejde, ještě rychle plivne Sariusovi do obličeje. Ale jinak mu nikdo nezkríví ani vlasek. Ale taky mu nikdo neřekne, co má teď dělat dál.

Tak zase vyleze po svahu nahoru a pokouší se zorientovat. Věž musí být po levé straně, tam nechce. Rozhlédne se v naději, že spatří nějaký záchytný bod. Najednou zaslechne slabé řinčení, které přichází ze směru, kde je les nejhustší.

Sarius jde po zvuku, který je s každým krokem zřetelnější: železo naráží na železo, na dřevo, na kámen. Mezi tím se ozývá tlumený řev a něco, co připomíná výkřiky bolesti. Boj. Následuje hluk a pocit horkosti, o němž neví, zda je to zvědavost, nebo strach, anebo obojí, dokud nenarazí na překážku. Zpomalí a zmateně se dívá na černou zeď, která se táhne napříč krajinou a vysoko převyšuje stromy. Černá barva se leskne jako dehet.

Na to, že by zeď přešel, nemůže vůbec pomyslet, musí najít průchod. Nebo dojít až na konec obrovské překážky. Otočí se doleva, odkud přichází hluk boje. Běží, dokud není s výdrží na dně. Brána nikde. Rozpálený vztekem udeří do zdi mečem. Černá barva popraská a pod ní se objeví dvě písmena: oj.

Přesvědčený, že se pod lesknoucí se vrstvou skrývá nápis, dál zpracovává zeď mečem a doufá, že se meč nezlomí. Ale vyjde to, meč je celý

a o několik minut později si Sarius přečte celou větu. Je dvojsmyslná: Připoj se.

Slyší se smát. Připojím se rád, pomyslí si a připojí se k internetu.

V tom okamžiku se kus zdi odlomí a za ní je vidět bitvu. Dva barbaři, kočičí žena, vlkodlak, několik trpaslíků, tři upíři a dva temní elfové bojují se třemi nepopsatelně ohavnými trolly. Jednomu z nich už z krku trčí tři šípky, které musí být od kočičí ženy, jež má jako jediná luk. Další trol máchne kusem skály a mrští jím po vlkodlakovi, který se zachrání dlouhým skokem do strany. Dva z trpaslíků zpracovávají nohy třetího trola sekera-mi a pomáhá jim větší z barbarů, jenž mlátí trola kyjem do zad.

Nad nimi se vznáší modravý ovál. Jiskří jako obrovský vybroušený safír a pomalu se otáčí kolem své osy. Je to Krystal přání? Je ale moc velký, aby si ho člověk mohl jen tak vzít. Ostatní bojovníci se o něho nezajímají, mají plné ruce práce.

Sarius se dotkne meče připevněného k opasku. Najednou vypadá tak neškodný a malý. Teď by se měl pravděpodobně zapojit do boje, ale ještě si netroufá.

Jednomu z trpaslíků se zpod helmy řine krev, vtéká mu do vousů a vsakuje se do nich. Přesto se ale trpaslík bije jako lev.

Sarius se zhluboka nadechne. Žádné zranění, které snad utrpí, mu nemůže způsobit skutečnou bolest, ať vypadá reálně, jak chce. Postoupí o krok dopředu a hned se zase vrátí, aby si promyslel taktiku. Čtvrtý trol stojí sám, zahnal jednu upíří ženu do úzkých a ta se svým dlouhým úzkým mečem pokouší udržet si od těla jeho i jeho řemdih. Trol si Sariuse ještě nevšiml.

Takže na trola. Rychlým pohybem ruky si Sarius strhne štít ze zad, zdvihne zbraň a vrhne se do boje. Chvilí se cítí trapně, že na to tak dlouho musel sbírat odvahu.

Meč narazí plnou silou do trolovy kůže, stejně jako před chvílí do zdi, jen s tím rozdílem, že tentokrát nezanechá ani nejmenší stopu. Trol posměšně zařve, jednou rukou chňapne upírku a vyhodí ji do vzduchu. Ta zamává rukama, upustí meč a s ohavným zvukem dopadne na zem. Rudá stuha, kterou má kolem pasu, se zbarví do tmavošeda, zbude na ní jen malinký blyštící se kousek červeně... Ukazatel života, pochopí Sarius. Teprve teď si všimne, že každý z bojujících má na výzbroji něco červeného – nejčastěji pás na hrudi nebo opasek, jako má on sám.

Upírce musí být jasné, že v tuto chvíli zápasí se smrtí. Doplazí se do křoví, levou nohu má vytočenou do strany. Táhne ji za sebou, jako by jí nepatřila.

Trol se o ni přestal zajímat, otáčí se. Měří si Sariuse tupýma očima, z tlamy mu kapou lepivé sliny. Sarius bezděčně ucouvne. „Máš jen jednu šanci zahrát si Erebos.“ Nezapomněl na to. V žádném případě to nesmí skončit tak rychle.

Trol po něm šmátrá, Sarius ho bleskově oběhne, musí trefit něco citlivého, a to co nejrychleji. Zacílí na šlachy na nohou, které připomínají nohy pravěkého ještěra. Udeří.

Trol znovu zařve, ale tentokrát to zní bolestně. Tmavě červená krev, hustá jako sirup, prýští z jedné z ran. Sarius užasle zírá na široký potok krve a až příliš pozdě si všimne, že nad ním krouží protivníkův řemdih – vidí, jak se blíží k zemi, a instinktivně se vrhne na stranu.

Ostnatá koule ho zasáhne do ramene, ozve se ohlušující jekot, který se mu jako žhavý drát zavrtá do mozku.

Upadne. Vysoko nad ním stojí trol a zírá na něho kamenně šedýma očima. Znovu zvedne zbraň. Pak se Sariusovi zdá, že přes bolestivý jekot zaslechl zahřmění. Trol zavravorá a za ním se vynoří vyšší z barbarů a pokouší se trolovi rozdrtit kyjem páteř.

Byla to dobře mířená rána, Sariusův monstrózní protivník se vzepne, další rána, trol klesá na kolena. Už neřve, jen sténá. Poslední rána do zátylku, a trol nehybně leží.

Sarius se chce posadit, ovšem každý pokus jen zintenzivní nesnesitelný jekot. Když se pohybuje pomalu, je to trochu lepší. Opasek už má rudý sotva ze čtvrtiny. Zlepší se to, když se nebude hýbat? Lehne si do trávy. To, co viděl, prozatím stačí, aby byl klidný. Boj je skoro u konce. Dva trolové leží na zemi, třetí prchá. Čtvrtý ještě stojí, ale zpracovávají ho oba barbari a teď se všichni, kdo ještě mohou chodit, zapojí do řeže. Proti takové přesile nemá trol šanci, zavravorá, ještě jednou se kolem sebe rozmáchne a dopadne na zem, s trpasličí sekerou pevně zaseknutou mezi lopatkami.

„Vítězství,“ zašeptá hlas bez těla.

V tom okamžiku se objeví posel se žlutýma očima na kraji lesa a krotí svého koně.

„Dobyli jste ovál,“ řekne a dotkne se neprůhledného kotouče kostnatými prsty. „Odměna vás nemine. BloodWork!“

BloodWork? Sarius nechápe, dokud před posla nepředstoupí velký barbar a neukloní se.

„V boji ses vyznamenal nejvíc. Odměňuji tě helmou síly dvacet sedm. Ochrání tě před jedem, úderem blesku a kouzlem způsobujícím horečku.“

Posel podá BloodWorkovi zlatou helmu s beraními rohy. Barbar rychle sundá prostou železnou helmu a narazí si lesklou novou helmu, v níž vypadá ještě větší.

„Keskorian,“ pokračuje posel a druhý, o něco menší barbar předstoupí.

„Vydal jsi ze sebe to nejlepší, ale často váháš. I tak sis ovšem vysloužil odměnu. Vezmi si BloodWorkovu starou helmu, je lepší než ta tvoje.“

Keskorian udělá, co se po něm chce.

„Sarius!“ zvolá posel.

Už teď? Překvapí ho to. Do děje zasáhl mnohem později a nic zázračného nevykonal. Jen velmi těžce se zvedá na nohy. Každý pohyb zesílí jekot. Rameno mu už zase krvácí a navíc pozoruje, jak mu další kousíček opasku zčernal.

„Byl to tvůj první boj a ty jsi prokázal odvahu, místo aby ses spokojil s rolí pozorovatele. Oceňuji tvou statečnost, a proto obdržíš to, co potřebuješ nejvíc – uzdravení. Vypij tento nápoj, vrátí ti zdraví a zvýší tvou odolnost. Na zdraví, příteli.“

Sarius vidí, že se před ním vznáší zářivě žlutá lahvička, uchopí ji a otevře. Pije.

Stopy krve na rameni zmizí, opasek se červeně rozzáří a – jaké blaho – vysokofrekvenční tón, který se mu zabodával do uší při poranění, zmlkne. Vystřídá jej hudba, kterou slyšel už ve věži. Melodie slibující, že vše je možné. Vše, co si kdy přál.

„Pro Sapujapa, který poprvé vydržel až do konce, mám novou sekeru.“

Trpaslík předstoupí, vezme si sekeru a rychle se zase vrátí na své místo. Pauza. Posel postupně každému pohlédne do očí, jako by musel přemýšlet.

„Golor!“ vyvolá jednoho z upírů a obdaruje ho dvaceti pěti minutami neviditelnosti, druhého upíra – LaCora – padesáti zlatými mincemi.

Nurax, vlkodlak, je pochválen a obdrží chránič hrudi; kočičí žena Samira dvakrát tvrzený meč. Posel má menší a větší dary pro každého: štít s runovým kouzlem pro druhého trpaslíka, jedovatou dýku pro Vulcana, temného elfa. Pak už jsou tam jen druhý temný elf a zraněná upírka, ležící v trávě vedle Sariusu.

„Lelante, ty ses držel v pozadí. Byl jsi zbabělý, jen třikrát jsi bez výsledku máchl mečem. Ty odměnu nedostaneš, přemýšlím o tom, že ti odeberu jednu úroveň.“

Lelant, temný elf s černými vlasy, stojí na kraji mýtiny, napůl zakrytý stromy, mezi nimiž hledal úkryt již během boje.

Sarius cítí zvláštní uspokojení. Nebyl obzvláště dobrý, to ví, ale někdo byl horší než on.

„Varuji tě, Lelante. Strach se nevyplácí. V příštím boji očekávám tvou vůli, sílu, celé tvé srdce.“

Úplně nakonec se posel obrátí k upírce. „Jaquino. Jsi skoro mrtvá. Když tě tu nechám, za okamžik zemřeš. Jestli chceš, ulož se k poslednímu odpočinku. Pokud ne, následuj mě.“

Upírka se vyškrábe na kolena. Krev, řinoucí se z jejích ran, je černá. Dopluží se k poslovi a ten ji vyzvedne na koně.

„Máte povolení rozdělat oheň,“ řekne, strhne koně do strany a odcválá do tmy.

Sapujapu je nejrychlejší. Tři kousky dřeva, červený plamínek, který mu vystřelí z prstu, a uprostřed mýtiny už plápolá oheň. Všichni se kolem něj shluknou.

„Co myslíte, že chce od Jaquiny?“ ptá se Nurax.

„To, co obvykle,“ řekne Keskorian. „Komu na tom záleží. Až se vrátí, bude ve čtvrté úrovni.“

„Jestli se vrátí,“ odvětlí Sapujapu.

Postupně si všichni sedají. Sarius je nerozhodný. Cítí se nepříjemně, jako cizinec. Ačkoli je dost dobře možné, že některé z nich zná, možná dokonce všechny, kdoví...

„Máme tu jednoho nového. Sarius,“ zjistí Samira.

„No jo, už zase elf,“ vysmívá se BloodWork, který až dosud mlčel. „Těch je jak much.“

„Ale vypadaj líp než barbaři,“ ozve se Lelant.

„Ty buď zticha, srabe.“

Lelant skutečně zmlkne, takže se BloodWork může zase věnovat Sariu-
sovi.

„Proč temný elf? Neřekli ti, že jsou jich tu mraky?“

„To ti snad může být jedno.“

„A navíc určitě zvěd,“ dál se do něj navází BloodWork. „Jako celá ta sebranka.“

„Já jsem rytíř. A máš ty něco proti, když ti budu říkat Bloody?“

Upír LaCor se báječně baví. „Rytíř! Natáhneš bačkory dřív, než si umíš představit. Zvláště jestli budeš BloodWorka častovat přezdívkami.“

Co je tak špatného na rytíři? zeptal by se rád Sarius, nechce se ale zesměšnit. Možná by mu to prozradil skřet ve věži, když Sariusovi nabízel pomoc.

„Kam odvezl posel Jaquinu?“ ptá se místo toho.

„Časem sám uvidíš,“ odpálkuje ho Sapujapu.

„Proč mi to prostě neřekneš?“

„Nesmím, jsi teprve v první úrovni.“

První úroveň, no jasně. Vždyť sotva začal a ostatní určitě jen nedočkavě čekají na to, až si nabije. Nebo zaklepe bačkorama, jak se LaCor s potěšením vyjádřil. Pozoruje podrobněji Sapujapa a Samiru, ale nikde nenajde odkaz na jejich úroveň. Odkud všichni vědí, že je začátečník?

Ale mezitím se už mluví o něčem jiném.

„Víte někdo, kde je dneska Drizzel?“

„Ani tucha. Možná je s nějakou jinou skupinou.“

„Nebo je na sólové výpravě.“

„Mám pocit, že má nějaký úkol venku.“

Zájem o Sariuse vyprchal. Je rád, ptá se sám sebe, kdo je Drizzel a co to znamená mít úkol ‚venku‘. I když nerozumí všemu, o čem se mluví, pomalu se uvolní a zaposlouchá se do vábivé hudby, která jím lenivě prostupuje, sladká jako med. Připadá si těžký a spokojený, jako by už měl za sebou další vítězný boj.

Celou tu dobu stojí Samira vedle něho. Sarius se nemůže zbavit pocitu, že by ho ráda oslovila, ale neví, jak to navléct.

„Bloodova stará helma je úplně na nic,“ reptá Keskorian. „Pořádný meč by mi byl milejší.“

„To by ses do toho musel víc opřít,“ míní Nurax.

„No jo, prosím tě, jen se raduj z toho brnění, cos dostal. Ale to je taky šmejd. Kolik obranných bodů to má? Čtrnáct? To si můžeš stejně tak dobře něco poskládat z papíru.“

„Tak ať,“ ohrazuje se popuzeně Nurax. „Aspoň to odrazí šípy orků; ty mě včera málem připravily o život!“

Sarius se na diskuzích nepodílí. Právě mu došlo, že jeho kabátek může být problém. Má jen pět obranných bodů. Snad nejsou orkové někde poblíž.

„Podívej se na Bloodův chránič! Jakou sílu má ten?“

BloodWork na sebe s odpovědí nechá čekat.

„Padesát dva.“

„Vůbec nechci vědět, co pro to musel udělat,“ ozve se Sapujapu.

„Po tom ti je taky hovno,“ vysvětlí obrovský barbar.

„Bacha! Za nadávky už posel udělil výstrahu. Trpaslíkovi, byl jsem u toho.“

Zatímco Nurax mluví, přijde k ohni nová postava. Temná elfka, přes rameno jí visí dlouhý luk. Černý, pevně spletený cop připomene Sariusovi Emily. Vyvolá si její jméno: Arwen's Child.

„Čau AC,“ pozdraví ji Nurax. „Ty jo, ty už jsi trojka! Gratulace.“

„Dík. Byla to maličkost. Dneska se nebojovalo?“

„Teď jsme skončili,“ informuje ji Keskorian. „Čtyři trolové, žádná sranda. Znáš tu všechny? Každopádně BloodWorka, ne?“

„Jo, hledali jsme spolu zaklínače. Čau Bloode.“

Barbar neodpoví, stojí nehybně u ohně a zírá do plamenů.

„Ale LaCora neznám, ani Sapujapa, Samiru nebo Sariusu. Jsou jména, co začínají na Sa, zrovna v módě?“

„Lepší než je ukrást z Pána prstenů,“ odvětví Sarius a dostane se mu pletisku od Samiry.

Arwen's Child přistoupí k Sariusovi blíž. „Ty jsi jednička,“ konstatuje.

„Jo.“

„Máme tu ještě nějaké jedničky?“

„Dneska jsem už viděl čtyři,“ řekne Lelant. Na tichého elfa už Sarius málem zapomněl. Což je možná proto, že to Lelant s přízviskem ‚temný‘ vzal hodně doslova: Oblečení má úplně černé, vlasy též a obličej má barvu kávy s troškou mléka. Sariusu bezděčně napadne, zda se za touto postavou neskrývá Colin.

„Jedniček je čím dál víc. Se Sariusem to dnes dělá dva temné elfy, jednu vlkodlakyni a člověka.“

„Lidi jsou vzácní,“ podotkne Sapujapu.

„A nadbyteční,“ doplní ho BloodWork.

Sarius by rád v nastalé pauze položil přítomným pár otázek. Jestli ten rotující oválný kámen nad nimi je Krystal přání. Co má udělat pro to, aby

se svým chabým vybavením přežil další boj. Nebo jak se nejrychleji dostat do další úrovně. Protože s jedničkou, jak to tak vypadá, je člověk nula.

„Máte pro mě nějaké dobré tipy?“ zeptá se.

„Jo. Pokus se zůstat naživu,“ odpoví Nurax. „Nejlepší je zůstat v boji blízko někoho silného, aspoň dokud jsi ještě slabý.“

„Ale na mě vůbec nemysli,“ řekne BloodWork, „přiblíž se elfe.“

„Jak to, že tomu novému dáváš tipy?“ reptá Keskorian. „Všichni jsme soupeři, už jsi na to zapomněl? Chceš na konci dostat odměnu, nebo ji má dostat on? Pro mě za mě můžou všichni noví rovnou natáhnout bačkory. Už tak je nás až moc.“

„Správně,“ ozve se BloodWork.

„Až moc na co?“ ptá se Sarius.

Nurax poté, co byl tak neomalenež okřiknut, mlčí, ale Sapujapu námitky barbarů ignoruje.

„No, na poslední boj. Velkou bitku proti Ortolanovi. Do ní se může zapojit jen asi pět nebo šest lidí, a ti pak vyhrávají... nějaký jackpot. BloodWork je na to celý žhavý, tomu bys nevěřil.“

BloodWork napřáhne ruku a srazí Sapujapa jedním úderem pěstí k zemi. Část trpaslíkova opasku zčerná.

„Buďte už konečně zticha, idioti. Vždyť vy nemáte nejmenší tušení...“

S těmito slovy se BloodWork vzdálí od ohně a postaví se na kraj lesa. Keskorian ho následuje jako pes svého pána.

„To se může? Je to povolený?“ ptá se Nurax rozhořčeně, zatímco se Sapujapu škrábe na nohy.

„Vypadá to tak. Jinak už by se tu objevil nějaký z poslových skřetů a varoval by ho. Ti se přece objeví ihned, když se někdo jen maličko proviní proti pravidlům,“ vysvětlí Arwen's Child.

V tom okamžiku něco vyskočí z křoví. Skřet s oranžově zbarvenou kůží, ale jinak jako by z oka vypadl tomu z věže.

A je to tu, pomyslí si Sarius, trest pro svalouna.

Ale o BloodWorkových hrubostech nepadne ani slovo.

„Zpráva od vašeho pána: Vykradači hrobů plní svatá místa. Zabte je a jejich kořist náleží vám. Začněte! Rozdělte se, rozmístěte se, pospěšte si!“

Pohybem ruky uhasí oheň a znovu zmizí v křoviscích.

Co teď budeme dělat? chce se Sarius zeptat, ale s uhašením ohně zmizela i možnost bavit se. Vědí ostatní, kde svatá místa leží? Zjevně ne, protože

odbíhají různými směry. BloodWork zmizí nalevo v houští, Keskorian těsně za ním. LaCor a Arwen's Child běží doprava, Nurax, Golor a Lelant už jsou taky pryč a pádí za barbary.

Aby nezůstal sám, drží se Sarius Sapujapa. Trpaslík se pohybuje spíše těžkopádně, Sarius si přitom jako jednu z vlastností zvolil rychlost. Jdou rovně do lesa, kde je čeká temnota a hrozivé zvuky. Saruis Sapujapa neopouští, ale jeho výdrž každým krokem klesá. Je to tím, že je jednička? Sapujapu běží volným, ale stálým tempem. Až si Sarius bude muset odpočínout, trpaslík nepočká. Proč by taky měl?

Ukazatel výdrže se zkracuje stále víc a víc. Sarius ztěžka dýchá, zrychluje se mu tep, začíná klopýtat. Kdyby si mohl na chvíli oddechnout... Ale Sapujapu jede jako parní lokomotiva a Sarius nechce zůstat sám. Takže běží, pohled neustále na modrém ukazateli. Pak přijde stoupání, nijak dlouhé ani prudké, ale to už je na něj moc. Prostě spadne na zem. Hrud' se mu zvedá a klesá v krátkých, zoufalých pokusech o nádech, zatímco Sapujapu mizí v podrostu.

Z dálky už je slyšet hluk boje – podívejme, BloodWork si vybral správnou cestu a teď dělá čest svému jménu. Sarius se pomalu narovná. Zavrátává, je zcela vyčerpaný. Ale aspoň zná směr a bude sledovat hluk boje. Pokud na něj ještě nějaký vykradač hrobů zbyde, jen dobře. Pokud ne, tak se s tím nedá nic dělat.

Opatrně a s ohledem na to, aby nevyčerpal svoje síly, běží Sarius dál. Netrvá to dlouho a po jeho levici se opět objeví černá zeď. Zastaví se, zabouchá mečem na lesklé kameny a doufá, že se zase objeví nějaký text, který mu pomůže dál.

Kus černé se sice oddrolí, ale pod ní je zase jenom černota. Sarius jde podél zdi kus dál do lesa a zkusí to ještě jednou. Opět jen černý kámen, nic jiného. Frustrovaně praští do stromu, načež z koruny něco vylétne a za tlumeného plácání křídel odletí pryč.

Očividně však nevydělil jen ptáka. V hustém křoví, vzdáleném jen pár kroků, něco lomozí. A blyští se.

Sarius má stále v ruce meč, přiskočí k houští a naslepo udeří. Ozve se výkřik a zařinčení. V následujícím okamžiku z křoví vyskočí šotkovité stvoření s kůží žlutou a zvrásněnou jako pergamen. Na rameni krvácí, ale přesto v náručí pevně svírá nějaké blýskavé předměty.

Sarius za ním běží, máchne mečem, ale netrefí. Skřet upustí něco, co

vypadá jako stříbrná miska, a běží dál. Dalším mávnutím meče Sarius vykradáče hrobů zasáhne do nohy, šotek vykřikne a spadne, ale kořist nepustí. Sarius neváhá. Dvakrát šotka udeří, ten už se ani...

„Nicku?“

... už se ani nehne. Ruce se mu rozletí, helma se skutálí na zem, krátká dýka...

„Nicku? Co to hraješ?“

„To ti vysvětlím později.“

... amulet a něco, co vypadá jako chrániče nohou. Sarius vše rychle sbírá, ale bylo tam ještě něco, ještě...

„To je něco nového? Odkud to máš?“

„Hned, jo? Dej mi ještě minutku!“

Přesně. Miska, kterou lupič ztratil. Kam se poděla? Někam se odkutálela, sakra. Ale musí ji najít. Prohledává křoví.

„Už jsi jedl?“

„Sakra, nemůžeš mě ještě chvíli nechat na pokoji?“

Tady je. Odkutálela se ke kmeni stromu. Najednou se za ním ozve nějaký zvuk, hrozně hlasitý. Otočí se.

Byla to ale jen jeho matka, která za sebou zabouchla dveře.

6.

V kuchyni se ve velkém hrnci vařila voda. Mára měla lokty opřené o linku a listovala v ženském časopise. Sklenka s červeným vínem byla až na jeden doušek prázdná.

„Promiň mi to předtím.“ Nick si matku zezadu prohlížel. Nabarvila si dva pramínky černých vlasů na oranžovo, to bylo nové a nelíbilo se mu to.

„Dneska máme těstoviny s omáčkou,“ řekla a ani nezvedla hlavu. „Víc toho nezvládnou.“ Zívla. „Cos to dělal tak důležitého, že jsem tě u toho tak strašně rušila?“

„Ale nic. Promiň, choval jsem se jako blbec.“

„To máš pravdu.“ Mára se otočila a usmála se. „Bylo to zrovna napínavé?“

„Jo.“ Cítil, že jí dluží nějaké vysvětlení. „Dneska jsem to dostal, je to taková adventura. A vůbec ne špatná.“

Matka nasypala těstoviny do vařící vody. „Tak doufám, že jsi taky něco udělal do školy.“

„Jasně,“ řekl Nick a zakryl své špatné svědomí úsměvem.

Jedenáct večer. Bzučení žárovky nad psacím stolem. Auto snažící se v ne-daleké ulici zaparkovat. A vyčerpaný klid v bytě, kde to vonělo po rajčatové omáčce s práškovým česnekem.

Nick po jídle ještě rychle naškrábal esej na angličtinu. Teď zapnul počítač a otevřel Erebos. Několik dlouhých minut čekal, až zmizí černá obrazovka a objeví se rudý nápis. Že zadržuje dech, zjistil, až když si oddechl, že hra naběhla.

Noční krajina je mu cizí – to není ten les, kde porazil vykradače hrobů, a ani místo, kde bojoval proti trolům. Tohle je vřesoviště, trochu zvlněné. Tu a tam stojí strom.

Vykradač hrobů! Sariuse napadne, že ještě neověřil, jestli mu zůstaly všechny ukořistěné poklady. Podívá se do inventáře a oddechne si. Miska

tam je, helma, dýka a amulet taky. Helmu si chce rovnou nasadit, ale nejde mu to, to je k vzteku.

Jde dál praskajícím vřesem, už zase bez cíle. Přeje si slyšet hudbu nebo hlasy, ale ozývá se jen lehký noční vánek a... vzdálený šum. Tentokrát neváhá, jde za zvukem a brzy narazí na řeku, která v noční krajině bledě-modře a úplně nepřírozeně svítí. Sarius vyhlíží nějaký oheň. Bez ohně si nepopovídá, a když si nepopovídá, nic se nedozví. Mohl by prostě nějaký rozdělát sám, tu schopnost přece má. Možná by světlo někoho přilákalo a mohli by si promluvit. Sarius úplně ničí to množství otázek, na něž by se rád zeptal. Pak si ale vzpomene, že Sapujapu mohl rozdělát oheň teprve tehdy, když jim to posel se žlutýma očima povolil. Radši nebude porušovat pravidla.

Jde dlouho, než je přesvědčený, že v dálce vidí světlo. Prvotní radost se mísí se stísněností. *Sarius sám v lese*, to zní velmi zranitelně. Vytáhne meč a hned si připadá směšně, tak ho zase zasune. Každý krok se mu zdá zrádně hlasitý.

Když je oheň na dohled, Sarius vydechne. Scéna působí poklidně. V mihotavém světle stojí pouze dvě postavy: temný elf a upír. Ani jednoho nezná.

„Čau, máte tu ještě místo?“

Temný elf, který se jmenuje Xohoo, trochu poodstoupí.

„Jasně že máme. Dokonce i pro jedničku. Jak se jmenuješ – Sarius? Sakra, to mi připomíná latinu.“

„Žádný narážky na svět mimo Erebos,“ varuje ho upír, který se jmenuje Drizzel. „Jinak ti posel dá tak přes prsty, že ani neudržíš meč.“

Drizzel. S tímhle jménem se už Sarius setkal, jen si nemůže vzpomenout, co se o něm říkalo. Přemýšlivě pozoruje modře zářící řeku.

„Hele, můžu se vás na něco zeptat?“

Drizzel vycení špičáky.

„Jasně. Jestli ti odpovíme, je ale jiná.“

Sarius důkladně přemýšlí, pak se teprve zeptá.

„Jak to, že vidíte, že jsem jednička, a já vaše úrovně vidět nemůžu?“

Odpoví Xohoo.

„Protože jsme dál než ty. Vidíš jen úrovně lidí pod sebou.“

„Takže až budu dvojka, rozeznám jedničku?“

„Přesně.“

Konečně nějaká použitelná informace. Sarius se radostně ptá dál.

„A jak se stanu dvojkou? Nikde nevidím, kolik mám bodů. Nebo nějaký ukazatel pokroku.“

„Tak to taky nefunguje. Musíš čekat, než usoudí, že jsi pro to zralý.“

„Kdo?“

Xohoo už nic neřekne, s čímž je Drizzel spokojený.

„No konečně jsi zticha. Víš moc dobře, že se s nikým nemáme vykecávat.“

„Vždyť jsem neprozradil nic tajného,“ brání se Xohoo, zatímco se v pozadí ozvou kroky. K malé skupince se přidá barbarka. Je mnohem větší než Sarius, zato její sukýnka zakrývá ze svalnatých nohou jen to nejnutenější. Přes rameno má hozenou obrovskou sekeru. Sarius si zjistí její jméno: Tyranie. Jak hlubokomyslné.

„Tady chcíp pes,“ řekne místo pozdravu. „To nemáme žádný úkol?“

„Ne, to snad vidíš,“ odpoví Xohoo.

„O. k., má někdo chuť na souboj?“ Tyranie sundá sekeru z ramene a mávne s ní v půlkruhu tak, že jen těsně mine Sariovu hrud.

Drizzel se jejímu nápadu vysměje.

„Zbláznila ses? Tady nejsme ve městě a už vůbec ne v aréně! Kromě toho, abych šel do souboje s barbarkou, to bych musel mít v hlavě stejně prázdnou, jako má celé to vaše příbuzenstvo. Jen se mlať s někým jako ty, kdo má místo mozku sval, časem vám možná dojde, že energie neroste na stro...“

Útok přijde bez varování od vody – respektive je to sama voda, která útočí. Modře zářící proud vytváří vlny vysoké jako věže a formuje se do podoby obrovských ženských postav, které najednou vystupují z břehů a zahalují vše do neskutečného modrého světla.

Sarius vytasí meč, ačkoli by ze všeho nejradši utekl. *Je to voda, jen voda.*

Bohužel ale také všechny údery prochází těly útočnic jako vodou. Je jich sedm a mají nad Tyranii, Drizzelem a Sariusem děsivou převahu. Xohoo se asi někam stáhl, není po něm ani vidu, ani slechu.

Sarius se zaměří na nejmenší z vodních žen. Snaží se na jejím těle najít nějaké zranitelné místo, ale nedaří se mu to. Jeho zbraň jí jen s lehkým plesknutím projede nohou, břichem a hrudí. Ať se snaží, jak chce, výš nedosáhne.

Ale aspoň si navzájem neublížujeme, pomyslí si. Já jí ne a ona mně taky ne.

V následujícím okamžiku žena k Sariusovi vykročí, ne, ona *vykročí na Sarius*, a zastaví se. Její noha ho obklopuje jako jasně modrý vodní sloup.

V uších se mu opět rozezná ohlušující jekot, zavrtává se mu do mozku. Vidí, jak z něj vyprchává život. Já se topím, dojde mu.

Krok do strany, pak ještě jeden. Obryně ho bez obtíží následuje, je v ní lapen, nemůže ven, bez ohledu na to, jak zběsile kolem sebe bije mečem. Tyranii postihlo totéž, zatímco Drizzelovi se podařilo uprchnout mezi stromy. Sarius ho vidí mizet v temnotě, chce ho následovat, ale nejde to. Pět útočnic, na něž nezbyl žádný protivník, se stáhlo zpět do řeky, to ještě zahlédne, zatímco vysoký tón v hlavě se stává čím dál nesnesitelnějším.

Umění rozdělat oheň, pomyslí si Sarius. Oheň proti vodě. Musí se zamyslet, co má vlastně udělat, ještě nikdy oheň sám nerozdělával. Ale musí to jít rychle, opasek má už skoro celý černý. Rychle!

Zasyčí to, vytvoří se pára. Za zvuku vln bičovaných vichřicí obryně Sarius pustí, rozpadne se a spojí se s řekou. O chvíli později se totéž podaří Tyranii. Okoukala můj trik, pomyslí si trochu uraženě Sarius.

A je to k vzteku, protože je na tom mnohem lépe, ztratila sotva polovinu energie. On naproti tomu vidí, jak málo je v něm života, a neodvažuje se ani pohnout. Tak jako tak ho ochromuje vysoký tón, který stejně jako minule doprovází jeho zranění. Patrně přestane, když z jeho opasku zmizí i poslední kousek červené, ale k tomu nesmí dojít, v žádném případě! Takže teď nepodstupovat žádné riziko. Sarius se zastaví, ani se nehne. Kdoví, třeba by stačilo obyčejné škobrtnutí, a byl by na pravdě boží.

Ale podle všeho mu pauza dopřána nebude. Někdo se blíží, Sarius slyší dusot kopyt. Je ten někdo sám, nebo jich je víc? Teď se přece jen pohne, vytáhne meč a pomalu dojde na okraj lesa. Drizzel tam předtím zmizel, Sarius teď chce udělat totéž, odvalu si už opravdu nemůže dovolit. Sakra, to nemohl být opatrnější?

Už stojí ve stínu stromů, když pozná poslova opancéřovaného koně.

„Sariusi,“ ozve se šeptavý hlas, „předstup.“

Posel zastaví koně přesně na místě, kde předtím plápolal oheň. Žluté oči pod kapucí se dívají k Sariovu úkrytu.

Ten váhavě opustí ochranný štít stromů.

„Vodní sestry vás značně udolaly,“ konstatuje posel.

„Ano.“

„Ty a Tyranie, byli jste jediní, kdo se jim postavil?“

„Ano.“

„Byli poblíž ještě další bojovníci?“

Sarius mlčí, ale Tyranie mu informaci ochotně poskytne.

„Byli tu Drizzel a Xohoo, ale zdrhli.“

„Skutečně?“ Posel se podívá směrem k lesu, kde se oba zmiňovaní zachránili. Pak sáhne do pláště a vytáhne malý váček.

„Pro tebe, Tyranie. Je to čtyřicet čtyři zlatých mincí, za něž by sis u nejbližšího obchodníka měla koupit lepší vybavení. Když odsud půjdeš po proudu, brzy dorazíš k malé osadě. Neboj se pozdní hodiny, vzbud' obchodníka a vyříd' mu, že jsem tě poslal já. Co se týče zdraví, hledej u břehu bylinky s červenými lístky.“

Tyranie netrpělivě chňapne po váčku se zlatem a vydá se na cestu.

„Sariusi?“ Posel se v sedle skloní a natáhne kostnatou ruku. „S tebou to vypadá zle. Měl bys jít se mnou.“

Poslovo gesto naplní Sariusovu nevolí, působí tak nějak – chtivě.

„Pomůžeš mi?“ zeptá se a okamžitě svých slov lituje. Zní dětinsky a pošetile.

„Pomůžeme si navzájem,“ odpoví posel a natáhne ruku ještě o kousek dál.

Protože nemá na výběr a protože posel tentokrát očividně ani nepomyšlel na to, dát mu jednoduše další lahvičku léku, chytne se Sarius natažených kostnatých prstů. Posel ho vytáhne na koně, ten zafrká, postaví se na zadní a rozběhne se.

Sariusovi je hned lépe. Tón zmizel a opět začala hrát příjemná hudba. Říká mu, že se vše zas v dobré obrátí, nic se mu nemůže stát. Je v tomhle eposu hrdinou, vše se točí kolem něj. Je rád, že podstoupil boj s vodními obryněmi a neutekl jako Drizzel a Xohoo.

Poslův kůň je rychlý. Jedou po mírně stoupající lesní cestě. Stromy na pravé straně brzo vystřídají vysoké skály, tmavé jako špinavá voda. Posel zvíře odchýlí z cesty, směrem ke skalám. Zblízka si Sarius povšimne znamení vyrytých do kamene, vzkazů, které nedokáže rozluštit. Před jednou z jeskyní zastaví a sesednou. Posel pokyne směrem ke vchodu do jeskyně a Sarius vstoupí. Vnitřní neklid, který musel překonat, když nasedal na koně, je pryč a už se nevrátí, ani když vstoupí do jeskyně rozlehlé jak katedrála, v níž se každý krok mnohonásobně odráží.

„Bojoval jsi úctyhodně,“ řekne posel.

„Díky. Každopádně jsem to zkoušel.“

„Je politováníhodné, že jsi byl tak těžce zraněn. Další boj nepřežiješ.“

Jako by to Sarius nevěděl. Ale tak, jak to posel říká, to vypadá, jako by se na tom už nedalo nic změnit. Jako by byl Sarius odsouzený k smrti. Se svou odpovědí váhá a nakonec se rozhodne zaobalit ji do otázky.

„Myslel jsem, že si chceme navzájem pomoci?“

„Ano. To byl můj návrh. Myslím, že už nejsi úplný začátečník. Měl bys být připraven na druhý rituál.“

To je víc, než Sarius očekával. Tuší, že po druhém rituálu už z něj bude dvojka.

„Také tě uzdravím a dám ti víc síly, výdrže a lepší vybavení,“ pokračuje posel. „Je ti to po chuti?“

„Samozřejmě,“ odpoví Sarius.

Teď posel přijde se svým požadavkem, cenou, kterou za to bude muset zaplatit. Ale posel mlčí. Proplete své příliš dlouhé prsty. Čeká.

„A co pro tebe můžu udělat?“ zeptá se Sarius, když už ticho trvá příliš dlouho.

Jeho protějšku se rozsvítí žluté oči.

„Jenom maličkost, ale bude to důležité. Budeš na chvíli poslíčkem.“

Sarius, který počítal s tím, že bude muset porazit nějakou obludu nebo bojovat proti drakovi, teď neví, zda má cítit úlevu, nebo být zklamaný.

„To udělám rád.“

„To mě těší. Budeš mít za úkol následující: pojeděš zítra do Totteridge ke kostelu svatého Ondřeje. Tam stojí prastarý tis. U něj najdeš schránku, na níž je napsané slovo ‚Galaris‘. Je zamčená. Ty ji neotevřeš, ale strčíš ji do tašky, kterou si s sebou přineseš. Vydáš se s ní k viaduktu Dollis Brook, tam, kde křížuje Dollis Road. Položíš schránku do křoví pod jeden z oblouků nedaleko silnice. Schovej ji tak, aby ji nikdo nezasvěcený nenašel. Potom jdi pryč a neotáčej se. Rozumíš?“

Sarius se na posla beze slova dívá. Ne, nechápe vůbec nic. Totteridge a Dollis Road? Ty leží v Londýně, ne ve světě Erebosu. Nebo přece jen? Váhá, přemýšlí a nakonec se pro jistotu zeptá.

„To znamená, že ten úkol mám splnit v Londýně? Ve skutečnosti?“

„Přesně tak. Ať už ‚realita‘ znamená cokoli.“

Posel se vyčkávavě dívá, ale Sarius nevená žádnou vhodnou odpověď. To je přece nesmysl. Má najít schránku u kostela, jak by to asi mělo fungo-

vat? Na druhou stranu – tvrdit mohl ledacos. Třeba i to, že úkol splnil přesně tak, jak to po něm posel chtěl.

„Dobře, udělám to.“

„To mě těší. Nečekej příliš dlouho. Uvidíme se zítra, ještě před polednem. Do té doby musíš úkol splnit. Jestli mě zklameš...“

Poprvé od chvíle, kdy ho Sarius poznal, se poslovi vkrade do obličeje něco jako úsměv. Jako kdyby tušil, co se Sariusovi honí hlavou.

„... jestli mě zklameš, je to naše poslední přátelské setkání.“

Posel pokyne na pozdrav, otočí se a odejde; vchod do jeskyně se za ním uzavře. Zároveň zmizí i světlo. Tma. Tak neproniknutelná, že Sarius neví, je-li částí temnoty, nebo přestal existovat.

Nakonec umřeme všichni. Zvláštní, že kolem toho mnozí dělají tolik povyku – jestli se to stane dřív, nebo později. Čas teče jako voda a nese nás s sebou, ač se snažíme, jak chceme, plavat proti proudu.

Jak příjemné je vzdát to. Nechat dny a noci volně plynout, nevidět chod světa, neslyšet ho, necítit. Žít ve vlastním světě, kde platí vlastní pravidla. Nehonit se za nespočetnými cíli, ale sledovat jen jeden jediný, nepřetržitě a důsledně.

Ó ano, důsledně. Už toho moc nedělám, ale důsledný jsem. Co vytvořím, to je dobré; je to mnohem lepší, než jsem já sám. Jedna z mála věcí v životě, ve kterých ještě nacházím smysl, spočívá ve vytvoření něčeho, co zdaleka přeroste své vlastní já. A ono to roste. Roste.

Teď jsem si toho všiml. Nebyl jsem upřímný, když jsem říkal, že je mi jedno, jak dlouho žijí lidé kolem mě. Jedno mi to není. Ale nezajímá mě prodloužení, naopak. Sedím zde a ostřím své náčiní, jímž zkrátím to, co se zkrátit musí.

7.

Žádné kombinace kláves nefungovaly. Nick si povzdechl, stiskl tlačítko reset a ulevilo se mu, když počítač znovu nastartoval a naběhl. Než se konečně rozsvítila obrazovka a vše bylo připravené, trvalo to celou věčnost. Nick pohupoval nohou; podíval se na hodinky – 1:48. Naštěstí byla druhý den sobota, takže mohl klidně ještě chvíli hrát. Tedy, pokud se mu podaří Erebos znovu spustit, ale to určitě nebude problém. V nejhroším by mohl vytvořit ještě jednu postavu – to byl každopádně dobrý nápad. Tentokrát možná barbara nebo upíra. Barbaři byli záviděníhodně odolní.

Našel na obrazovce ikonu Erebosu, jednoduché červené E, a klikl na ni. Kurzor myši na vteřinu získal podobu přesýpacích hodin, pak se ale ihned zase proměnil v obyčejnou šipku. Nic víc se nestalo. Nick na ikonu poklikal ještě jednou, vyndal DVD z mechaniky a znovu ho vložil – nic.

Po dvou dalších restartech celého počítače to vzdal. Všechny ostatní programy fungovaly bez obtíží, jen s Erebosem se nic nedělo. Doprčic!

Nick byl příliš rozrušený, než aby mohl jít spát. Zatímco tady nečinně posedával, zuřily jistě u modré řeky nebo u černé zdi ty nejnapínavější bitvy. A i kdyby ne, tak člověk aspoň mohl postávat u ohně a povídat si s ostatními.

Ale jak to tak vypadalo, měla jeho kopie nějakou chybu.

Najednou před sebou opět viděl Colina, který prosil Dana o tipy, ani před ním nemukal, a stejně je nedostal. Taky se mu tenkrát hra takhle zhroutila?

Nick otráveně otevřel Hledání min, třikrát za sebou se vyhodil do vzduchu a nepřiměřeně nahlas u toho klel. Tak asi přece jen půjde spát.

Nebo ještě rychle navštívit Emilyinu stránku?

Ne, na to neměl náladu. Nebyl dostatečně uvolněný. Dost romanticky naladěný.

Ani ne dost zvědavý.

Zcela proti svému zvyku se Nick probudil v sedm hodin ráno, nervózní jako před písemkou. Oči ho pálily a měl je slepené. Myšlenka na to, že by

vstal, ho hned zase unavila. Na druhou stranu – vstávat přece nemusel. Každopádně ne takhle brzy. Vlastně vůbec ne. Zabořil hlavu hlouběji do polštáře a pokusil se na nic nemyslet. Brzy se ale přistihl při tom, že si opakuje klávesové zkratky, které včera při hraní Erebosu objevil: *Ctrl+f* pro rozdělení ohně, *b* pro blokování, *mezerník* pro skákání, *escape* pro únik. Přemýšlel, jestli Colin právě hraje. Blbost, ten spal. Colin alias... Nick měl, co se tohoto týkalo, své podezření. Jak se jmenoval ten temný elf, který se při bitvě s troly stáhl do pozadí? Lelant, to je ono. Ten se při boji držel stranou stejně, jako to vždy dělal Colin, když nějaký basketbalový zápas považoval za prohraný. To se pak držel zpátky, už nehnul ani prstem.

O. k., takže Colina si ve svých vnitřních poznámkách zaškatulkoval jako Lelanta. Mnohem zajímavější ale bylo, kdo se skrýval za BloodWorem. Nejspíš nějaký z ranařů, kteří se vždy shromažďovali na školním dvoře u popelnic a děsili ty z jedenáctky. Nikoho z nich ani pořádně neznal jménem.

Dan? Dan byl určitě nějaký tlustý trpaslík jako Sapujapu. Anebo je naopak extra hubený a vykrášený – třeba jako nějaký upír. Nebo byl jedním z temných elfů, kterých k Nickově lítosti bylo tak moc. Každopádně by Dana ihned poznal podle těch jeho blbých poznámek a samolibosti a hned by ho přetáhl mečem.

Nick si povzdychl. S dalším spánkem to už asi neklapne, když se mu hlavou honí pořád jen ta hra. Protáhl se, posadil se a přehodil nohy přes okraj postele.

Do Totteridge to Nick neměl daleko. Linka metra Northern Line měla zastávku kousek od jeho domova, takže ke kostelu svatého Ondřeje mohl jen tak pro formu zajet velice rychle. I když ta hra už nefungovala.

Nick si ještě jednou sedl k počítači a zkusil ji spustit, ovšem se stejným výsledkem jako předtím. Erebos otevřít nešel.

Internet naštěstí fungoval, a tak Nick během několika minut našel na Google Maps místo, kde kostel stál – a dokonce i obrázek tisu, který byl prý dva tisíce let starý a prý nejstarší živý organismus Londýna. Páni. Věty začínaly tak nízko, že tis na obrázku vypadal jako obrovské křoví.

Táta už před hodinou odjel do služby a máma bude spát určitě až do desíti. Nick se učesal, svázal si vlasy do culíku a natáhl na sebe oblečení z předešlého dne. Mohl využít příležitost a zároveň donést snídani. Muffiny s kousky čokolády, za to ho máma rozhodně pochválí. Vzal starou

plátěnou tašku, strčil ji do kapsy u bundy a nechal matce na kuchyňském stole lístek: Nesu něco Colinovi, budu hned zpátky.

Dveře za sebou zavřel tak tiše, že to i on sám sotva slyšel. Máma Colinovi volat nebude, aby si to ověřila. A i kdyby – Colin přece už několik dní telefon nezvedal.

Nick vystoupil na stanici Totteridge & Whetstone a deset minut čekal na autobus, který by ho po Totteridge Lane dovezl až ke kostelu.

Tis se nedal přehlédnout. Jen bohužel nestál tak osaměle, jak se to Nickovi jevilo na obrázcích na internetu, protože ve skutečnosti se všude po hřbitově procházeli lidé. Starší pár, dvě ženy s kočárkem, zahradník. Nicka si sice nevšimli, ale přišlo mu hloupé, že by měl pod tímhle obrovitým stromem hledat něco, co tam určitě nebylo.

Najednou si uvědomil absurdnost celé situace. Proč tady vůbec byl? Protože mu postava z počítačové hry nakázala, aby něco hledal pod nějakým stromem? Bože, to bylo opravdu směšné.

Aspoň o tom nikdo nevěděl. Mohl zase jet domů a zapomenout na to, dát si s mámou snídani a potom jít někam s Jamiem. Nebo jen tak hrát na počítači.

Až na to, že hra nechtěla nastartovat. Ta přiblblá hra.

Aby se zabavil a také aby svému rannímu výletu dal nějaké opodstatnění, obešel Nick ještě jedno loudavé kolečko kolem kostela. Pozoroval při tom červenou cihlovou stavbu se světlou hranatou věží a došel k závěru: Bylo by pěkně hloupé jet teď domů, aniž by si tis aspoň krátce nepohlédl.

Ve stínu stromu stály prastaré, křivé náhrobky. Působivá atmosféra, pomyslel si Nick. Téměř uctivě se dotkl ohromného kmene. Stačili by čtyři lidé na to, aby ho objali? Nebo spíš pět? Uvnitř kmene by se bez potíží dalo i něco schovat. Ale nic tam nebylo, aspoň ne na první pohled. Nick strčil ruku do široké mezery ve dřevě a nahmatal hlínu, která se uvnitř nahromadila. Podíval se na zem. Ani tam nic nebylo – proč by taky mělo?

Šel dál, skláněl se pod větvemi visícími na zem, dostal se až na druhou stranu obřího stromu. Sehnul se.

Mezi rostlinami, které rostly těsně u rozpraskané kůry stromu, vykukovalo něco světle hnědého, hranatého. Nick odhrnul stonky.

Schránka byla velká asi jako tlustá kniha a na okrajích byla omotaná černou lepicí páskou. Nick ji nevěřicně zvedl, letmo zaznamenal, že je těžká, a bezmyšlenkovitě z ní setřel zbylou zeminu.

„Galaris“, stálo rozmáchlým písmem na dřevě a pod tím datum: 18.03. Nick na to nevěřicně zíral.

Osmnáctého března měl narozeniny.

Na klíně měl Nick tašku se schránkou a upřeně hleděl z okna vlaku. Jedna jeho část se soustředila na to, aby vystoupil na správné stanici. Druhá, podstatně větší část se pokoušela v tom všem najít nějaký smysl. Byly téměř dvě hodiny ráno, když mu posel přikázal najít schránku. Ležela už v tom okamžiku pod stromem? A něco ještě důležitějšího: Jak se pod ten strom dostala? Jak to, že na ní bylo jeho datum narození? Co znamenalo slovo „Galaris“?

Víc než kdy jindy si přál, aby to celé mohl probrat s Colinem. V Erebosu už se určitě vyznal lépe. Taky ho posel poslal ke starému tisu?

Nick vystoupil na West Finchley. Měl před sebou dobrých patnáct minut chůze, ale aspoň mohl jít zelení. Tohle okolí znal, dříve sem často jezdili na procházku. Ráj pro běžce a majitele psů. Když Nick přecházel malý most přes potok Dollis Brook, vytáhl z kapsy mobil a vytočil číslo. Colin to zvedl ještě před druhým zazvoněním. Nick byl chvíli tak překvapený, že úplně zapomněl, proč vlastně volá.

„Poslyš, mám něco na práci,“ řekl Colin. „Jestli si chceš jen pokecat, můžeme to udělat ve škole. O. k.“

„Počkej, chtěl jsem se zeptat na něco ohledně Erebosu. To... Dostal jsem takový divný úkol, musel jsem...“

„Buď zticha, jo?“ přerušil ho Colin. „Přece jsi četl pravidla! Nerozšiřuj žádné informace, ani mezi kamarády. Nemluv o obsahu hry. Zbláznil ses, nebo co?“

Nickovi na okamžik došla slova.

„Ale... Ale... To to bereš tak vážně?“

„Je to vážný. Nech si svoje záležitosti pro sebe, nebo vyletíš tak rychle, že ani nestihneš napočítat do tří.“

Nick mlčel. Pomyšlení na to, že by mohl vypadnout, bylo dost nepříjemné. Pokořující.

„Já..., jen mě to napadlo. Zapomeň na to,“ řekl.

Když teď Colin odpověděl, byl jeho tón o poznání přátelštější. „To jsou holt pravidla. A věř mi, vyplatí se je dodržovat. Ta hra je fakt hustá. A je čím dál lepší.“

Taška s tajemnou schránkou tížila Nicka v ruce. „To jsem rád,“ řekl. „Tak teda...“

„Ještě to nehraješ moc dlouho.“ Teď zněl Colin snaživě. „Ale to ještě uvidíš. Jen dodržuj pravidla. A k tomu patří, že se o tom nikde nežvaní.“

Nick využil obratu v Colinově náladě na poslední otázku. „Už se ti ta hra někdy zhroutila?“

Teď se Colin zasmál. „Zhroutila? Ne. Ale vím, co myslíš.“ Ztišil hlas, jako kdyby se bál, že ho někdo může zaslechnout. „Občas... prostě nechce. Čeká. Zkouší tě. Víš, co si myslím? Někdy mám pocit, že ta hra žije.“

Nick nechal zahrádkářské kolonie po obou stranách cesty za sebou. Dollis Brook tekla pozvolna vedle něj, téměř neslyšně.

„Někdy mám pocit, že ta hra žije.“ Fakt vtipný, Coline.

Slunce vystoupilo zpoza mraků zrovna v okamžiku, kdy cesta Nicka zavedla do lesa. Zastavil se a nastavil hřejivým paprskům tvář. Kdyby si v lese našel tiché místo a tam opatrně sundal lepicí pásku... Jenom by se podíval... Jenom aby věděl, co je ta těžká věc uvnitř?

Nick nechal proběhnout tři běžce a ohlédl se. Teď ho nikdo nepozoroval. V dohledu sice byla paní se psem, ale ještě byli dostatečně daleko. S šimravým pocitem v týle vytáhl schránku z tašky. Byla velká asi jako krabice na doutníky, ale obsah neměl s doutníky jistě nic společného. Nick krabici naklonil; ať už bylo uvnitř cokoli, sklouzlo to doleva.

Pravděpodobně to bylo kovové a nepřilíš velké. Podle toho, jak dlouho trvalo, než předmět sklouzl z jedné strany krabice na druhý, bylo jasné, že nemohl zabírat ani polovinu schránky.

Nick zkusmo zasunul nehet pod okraj lepicí pásky. Ale ta přiléhala příliš pevně. Trvalo by moc dlouho, než by ji sundal, a navíc by po tom zůstaly stopy. To nebyl dobrý nápad.

Z myšlenek Nicka vytrhlo vzteklé štěkání. Kousek za ním se potkali labrador a světle hnědý lovecký pes a příliš sympatičtí si očividně nebyli. Jejich páníčkové trhali vodítky, aby od sebe psy oddělili.

Nick strčil schránku zpět do tašky a vešel do lesa, doprovázen skučením jednoho z psů.

Viadukt Dollis Brook nebylo těžké najít, protože se vypínal nad lesem i silnicí a také na něm byly koleje Northern Line – linky metra, která tudy

vedla osmnáct metrů nad zemí v jasném slunečním světle. Pod viaduktem byl naproti tomu stín a vlhko.

Jeden z oblouků nedaleko silnice, řekl posel. „Nedaleko“ bylo relativní. Nick se rozhodl pro druhý z mohutných sloupů a ukryl schránku do trávy, která přímo u paty sloupu rostla obzvlášť divoce. Tam ji mohl najít někdo další, ale nikdo by na ni nenarazil náhodou.

Nick se spokojeně rozhlédl kolem, než si opět vzpomněl na poslova slova. „Jdi pryč a neotáčej se,“ řekl.

Co by se jinak stalo? Z logického hlediska vůbec nic: hra nemohla vědět, jestli a jak svůj úkol splnil. Na druhou stranu znala jeho jméno, úkryt schránky a také nápis Galaris.

Nad Nickovou hlavou projel vlak do Mills Endu. Vlastně – vždyť on se otáčet nemusel. Nebyl k tomu vůbec žádný důvod. Snad kdyby trpěl stihomamem, ale tím Nick určitě netrpěl.

Smotal tašku a strčil ji pod bundu. Pak šel pryč a ani jednou se neohlédl.

Když se Nick vrátil domů s papírovým pytlíkem se čtyřmi čerstvě koupenými muffiny v ruce, táhlo už na poledne. Máma zrovna pila druhou kávu.

„Zakecali jsme se,“ zamumlal Nick a vyskládal muffiny na talíř. Téměř umíral hladý.

„Chceš taky kávu?“

„Rád. Když to bude rychle.“

Matka se začala věnovat kávovaru a vrhala žádostivé pohledy na talíř s muffiny. „Jsou to ty s čokoládou?“

„Jo, ty dva tmavé. Od těch kokosových ruce pryč, ty jsou moje.“

Máma mu před nos postavila obří hrnek cappuccina s našlehaným mlékem.

Nick zhltl první muffin s pocitem, že jen tak tak unikl smrti hladem, a zalil to půlkou kávy.

„Jedu dnes odpoledne k strýčkovi Hankovi, renovuje dům. Bylo by fajn, kdybys jel taky. Táta musí zaskočit za kolegu, takže jsi jediný, kdo dosáhne na střechu bez žebříku, a někdo ji natřít musí.“

Nick měl plnou pusou, tím získal cenné vteřiny. „To bych fakt rád,“ řekl a do hlasu vložil co nejvíc lítosti. „Ale víš co, musím za pár dní odevzdat jednu děsně těžkou práci na chemii – měl bych špatné svědomí, kdybych s tím trochu nepohnul. A myslel jsem si, že to udělám dneska...“

Mámin pohled byl pobavený a zároveň zkoumavý. „Ty se chceš učit chemii? Ne jít na hřiště nebo do kina?“

„Přísahám. Hřiště ani kino dnes nepřicházejí v úvahu.“ Nick se na matku usmál, svědomí čisté jak padlý sníh. Poslední věta byla slovo od slova pravdivá.

8.

Zapnout počítač. Vložit DVD. Nasadit sluchátka. Několik napjatých vteřin, než program nastartuje.

„Sariusi,“ šeptá strašidelný hlas.

Je v jeskyni, ve které měl minulou noc schůzku s poslem. Ale na rozdíl od včerejška sem zdmi proniká světlo, jsou světlé a vybroušené jako krystal. *Krystal přání?*

Sarius se shýbá pro něco, co vypadá jako zlatá mince, když se vchod do jeskyně otevře a posel vstoupí dovnitř. Prohlíží si Sariusu žlutýma očima.

„Svůj úkol jsi splnil,“ řekne.

„Ano.“

„Jen pro zajímavost: co ještě bylo na schránce kromě slova ‚Galaris‘?

„Číslo. 18.03.“

„Výborně. Tady máš nové vybavení. Chránič hrudi, helmu a pořádný meč. Jsem s tebou spokojen, Sariusi.“ Ukáže na skálu podobající se stolu hned u křišťálové stěny.

Zvědavost Sariusu žene ke stolu. Helma se měděně leskne a je na ní vyražená vlčí hlava s vyceněnými zuby. Sarius je šťastný, vlci patří k jeho oblíbeným zvířatům. Oblékne si chránič – devět obranných bodů! – a uchopí meč, který je delší a z temnějšího kovu než ten dosavadní. Hned to vypadá jinak. Nakonec si nasadí vlčí helmu.

„Jsi spokojený?“ ptá se posel.

Sarius nadšeně přitakává. Je dvojka a vypadá skvěle.

„To ještě není vše.“

Posel ovine plášť těsněji kolem svého vyhublého těla.

„Toto je Erebos. Uvidíš, že věrné služby se vyplácejí. Řekni Nicku Dunmorovi, aby se postaral o to, že se sem nedostane nikdo nezasvěcený, a potom se odebral do dvora sousedního domu. Mříž jedné z větracích šachet je uvolněná. Když ji sundá a sáhne do šachty, něco najde.“

Něco najde? Teď vlastně Sarius nechce nic přerušovat, chce se někam vydat a vyzkoušet svůj nový meč.

„Teď hned?“ ptá se.

„Samozřejmě. Já počkám.“

Posel se opře o křišťálovou stěnu a zkříží ruce na hrudi.

Zdržování, nic než zdržování. Nick si sundal sluchátka z uší. Bude muset pokoj pro jistotu zamknout. Ale kdyby si toho máma všimla, vyptávala by se. A vůbec – musel kolem ní stejně projít, a kdyby se zeptala, kam jde, nemohl by jí udat žádný smysluplný důvod.

Nejlepší bude mít to rychle za sebou. Vyplížil se ven, potichu, potichoučku zamkl dveře a poslouchal, co se v bytě děje. Z kuchyně bylo slyšet mámin hlas – telefonovala. V to ani nedoufal. Nick se propířil ke dveřím od bytu, vklouzl do tenisek, popadl bundu a už byl venku.

Dvůr sousedního domu byl zanedbaný, ale nepůsobil nepřijemně. Před lety se někdo pokusil vysadit na malém záhonku květiny, z nichž většina už uschla. Co přežilo, to divoce a neuspořádaně bujelo.

Byly zde tři větrací mříže, všechny ve výši kolen. První seděla jako přibitá. Nick s ní trochu zalomcoval, nic se nestalo. Nakoukl skrz čtvercové díry dovnitř, ale viděl jen temnotu a cítil sklepní zápach.

Ale už druhá mříž byla ta správná. Ve zdi seděla volně, a když ji Nick vytahoval, téměř nekladla odpor.

Teprve teď se Nick začal ptát sám sebe, co na něj v prostoru za mříží čeká. Zas nějaká schránka s jeho datem narození? Další úkol? Nebo skutečně odměna, o které posel mluvil?

Čokoláda, pomyslel si Nick. Proviant na dlouhé noci s Erebosem v podobě gumových medvídků. Sáhl do čtvercového prostoru a hned ruku zase vytáhl.

Srabe, vynadal si. Co se děje? Máš strach z krysy? Vzchop se, tohle je opravdový svět!

Přesto Nicka mrazilo, když znovu sahal do výklenku. Nejdřív tam nebylo nic, jen špína, pak ale ucítil igelit. Chytil ho a vytáhl žlutou tašku z obchodního domu Selfridges, ve které bylo něco měkkého. Nejdříve si Nick představil nějaký druh ereboské uniformy, kterou smí nosit všichni hráči od druhé úrovně, což bylo samozřejmě směšné, ale pořád ještě to bylo pochopitelnější než to, co z tašky skutečně vytáhl.

Na černém tričku byl natištěný modrý nápis „Hell Froze Over“, pod ním se šklebila hlava ďábla pokrytá ledem.

Na několik vteřin se vše zastavilo. Protože tohle prostě nemohla být

pravda. HFO bylo něco mezi ním a bratrem, o tričku věděl jen Finn a on sám. Byl si naprosto jistý, že se poslovi, co poslovi, *nikomu* o tomhle tričku ani nezmínil. Podíval se na cedulku na krku: XXL. Takže se přece jen dá sehnat.

Zavolá Finnovi. Určitě pro to existuje vysvětlení, nejspíš ho tu schoval Finn sám. Nick si tričko podržel u nosu – bylo cítit studeným kouřem, Finnovým bytem? Ne, jen pracím práškem a trochu vlhkým sklepem.

Bylo možné, že Finn začal hrát Erebos? Ale jistě, proč ne? Občas se přiházely ty nejláznivější náhody.

„Kdes byl?“ zeptala se máma, když se vrátil do bytu. Ještě že byl tak pohotový a strčil venku tričko pod bundu.

„Jenom rychle venku. Šel jsem si do stánku pro žvejky.“

V kapse měl dokonce načatý balíček, ale máma ho vidět nechtěla.

Zpátky v pokoji se Nick ze všeho nejdříve ujistil, že posel stále stojí na svém místě, a pak vzal z nočního stolku mobil a zavolal Finnovi.

„Čau bráško! Fajn, že voláš. Co se děje?“

„Finne, ty už jsi sehnal to tričko HFO?“

Krátká pauza.

„Ne, vždyť jsem ti to psal. Prostě se teď nedá sehnat, ale začnu se snažit, dobře? Vůbec jsem netušil, že je to tak důležité.“

„Ne, ne, to je dobrý. Nezatěžuj se tím.“

Finn nelhal, jasně že ne, proč taky?

„Nezlob se, Nicky, musím končit, mám obchod plný lidí.“

„Jasně. Počkej, ještě něco – hraješ v poslední době na počítači? Adventure?“

„Ani omylem. Nemám prostě čas – tak to je, když podnikáš!“ Finn se zasmál, ukončil hovor a zanechal Nicka ještě zmatenějšího, než byl předtím.

Posel nevypadá nedočkavě, spíš naopak. Pomalu, jako by mu patřil všechen čas světa, se odlepí od zdi, jakmile se Sarius znovu pohne.

„Našel jsi svou odměnu?“

„Ano. Děkuju.“

„Doufám, že se ti líbí a máš z ní radost.“

„Jasně. Velkou radost z ní mám. Můžu se na něco zeptat?“

Vypadá to, jako by posel chvíli váhal.

„Samozřejmě. Ptej se.“

„Odkud víte, co si přeju? To přece vůbec nemůžete vědět.“

„To je síla Erebosu. Buď rád, že ji máš na své straně.“

Posel skloní hlavu na stranu a úsměv mu zkříví vyhublé rysy.

„Nezklam nás a na tvé straně zůstane. A teď mi řekni, na co máš chuť. Můžeš pomoci zničit vesnici orků, tam se dá získat spousta zlata. Nebo budeš hledat vchod do Bílého města. Tam zítra probíhají v aréně souboje. To je dobrá příležitost udělat z dvojky trojku. Nebo dokonce čtyřku.“

„To jde?“

„Proč by nešlo. V aréně se ukáže, jak je který bojovník kovaný. Tam můžeš vše vyhrát, nebo také prohrát. Samozřejmě je lepší, když vyhraješ. Krystaly přání, zbraně, úrovně. Minule odebral upír jménem Drizzel jinému upírovi jménem Blackspell tři úrovně. V jednom jediném souboji.“

„To jde?“ opakuje Sarius, nadšený možnostmi, které se mu právě otevírají.

„Samozřejmě.“

Sariusovo rozhodnutí je jasné. *K čertu s vesnicí orků.*

„Budu hledat město.“

„Dobrá volba. Teď nezbyvá než doufat, že ho najdeš včas. Zápis do soubojů skončí zítra, až věžní hodiny odbijí třetí hodinu. Hodně štěstí.“

Posel se s ním rozloučí mávnutím kostnatých prstů a Sarius vyjde z jeskyně na kvetoucí, sluncem zalitou louku. Zás je jednou odkázán sám na sebe.

Kvetoucí stromy, kvetoucí keře. Sarius se otočí kolem své osy, ale nikde nenajde ani náznak nějakého bílého města. Aby jen nestál na místě, vyrazí prostě rovně. To už se jednou osvědčilo.

Cvrlikání ptáků mu jde na nervy. Navozuje piknikovou atmosféru, ne dobrodružnou. Tajný vchod také nikde v dohledu. Není tu ani krtina.

I když, tamhle ve předu v trávě něco leží. Mohl by to být kus šátku nebo vlajky. Jde blíž, sehne se, ztuhne. Zdvihne krví promáčenou látku, krev z ní ještě kape. Košile. Z dálky zaslechne zvuk podobající se potlačovanému vrčení. Sarius pustí košili a rozběhne se. Pryč od vrčení, které nezní ani jako zvířecí, ani jako lidské, ale je děsivou kombinací obojího. Výdrž má teď lepší, všimne si spokojeně, zatímco přebíhá malou vyvýšeninu.

Jen úplně náhodou ještě stihne zabrzdit, než spadne do průrvy, která se otvírá těsně pod vrcholem kopce. Sarius se zadívá do hlubiny, která je rozeklaná, strmá a rozhodně nevypadá lákavě. Vrčení za ním je hlasitější a přes veškerou zvědavost nechce Sarius vědět, co nebo kdo ty zvuky vydává. O pár kroků dál doprava objeví zrezivělý žebřík, který nevypadá ani trochu spolehlivě, ale je lákavou příležitostí uniknout vrčícímu stvoření. Vzpomene si na zakrvácenou košili a opatrně se postaví na první příčku. Ta zapraská, ale zároveň se opět ozve překrásná hudba, která posílí Sariusovo přesvědčení, že je na správné cestě. Není nic, co by mohl udělat špatně. Bez dalšího váhání leze po žebříku, nesen melodií a plný radostného očekávání, co na něj dole bude čekat. S každou příčkou, kterou sleze, je větší tma. Když už je dole, rozpoznává jen to, co osvětlí pochodně na stěnách svým mihotavým světlem: hrubě otesané skalní zdi, cesty, průchody, odbočky. Dostal se do labyrintu. Naslepo se vydá na cestu a během několika vteřin ztrácí orientaci.

V inventáři nemá nic, co by se mu hodilo k označení zdí. Ani křídou, ani provázek. Mohl by se pokusit vyrýt do zdí znamení, ale toho se vyvaruje. Novým mečem ne.

Pohled nahoru mu prozradí, že průrva, kterou sem slezl, je už daleko za ním. Denní světlo sem už nesahá, ale na zdech jsou nerovnoměrně rozmístěny pochodně. Mezi nimi panují všechny odstíny temnoty.

Sarius jde dál, jeho kroky se mnohonásobně odrážejí. Jsou jen jeho? Zastaví se, zvuk ztichne.

Hudba ho povzbuzuje, aby pokračoval. Naslepo zvolí první odbočku doleva a hned toho lituje, neboť další pochodeň je hrozivě daleko. Spěchá, aby se k ní rychle dostal, těsně před ní však zpomalí. Na zdi se něco leskne. Krystal přání? Sarius po tom dychtivě hmátne, ale pod jeho dotykem se to jiskřivé cosi rozpustí a zanechá po sobě jen slizkou stopu na zdi. Sarius se s odporem odvrátí. Další pochodeň, konečně, a za ní už čeká další křižovatka. Doprava, nebo doleva?

Vlevo je větší světlo. Opatrně se proplíží za roh, meč pevně v ruce. Každý krok se odráží – pokud tu jsou nějaké přišery, už dávno ho slyšely.

Sarius se opět dostane na křižovatku. Roste v něm neklid. Jistě, ještě má spoustu času se do bojů v aréně zapsat, ale tady vypadá vše stejně. Tmavá skála, pochodně, kaluže. Jinak nic. Široko daleko žádný jiný bojovník, pomyslí si, načež hned za křižovatkou zakopne o nějaké tělo.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.